

Mücadele

Mart 1979
Sayı 30
Fiyatı 1 DM

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Yayın Organı

SIKIYÖNETİME HAYIR !

Sıkıyönetim demokratik haklarımıza saldırı demektir !

yani henüz resmen rafa kaldırılmadığı sıkı yönetim bölgelerinde, tehdit ve faşist baskılar işçi sınıfının söke söke aldığı grev hakkının uygulanmasını zorlaştırmaktadır.

İşte sıkı yönetimin şimdiye kadar ki uygulamada halka getirdiği budur. Sıkı yönetim halk için mücadeleyle kazanılmış, söke söke alınmış tüm demokratik hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alınması; resmi faşist terörün yoğunlaşması doruğuna ulaşmış demektir. Sıkıyönetim karşı devrimci, faşist, oportünist ve demokratlar; karşı devrimcilerden ayıran en önemli kıstaslardan biridir

SIKIYÖNETİME KARŞI TAVİR :

Bugün tüm karşı devrimcilerin sıkıyönetime karşı tavir, açıktır. CHP ağırlıklı Ecevit hükümeti, sıkıyönetimi ilan ederek, özde faşist olduğunu bir kez daha

Devamı 2.sayfada

faşist polis arama yapıyor

Ecevit hükümetinin 26 Aralık 1978 te ilan ettiği, tüm hakim sınıflar partilerinin coşkulu karşıladığı ve desteklediği sıkı yönetim, tüm şiddeti ile sürüyor. Sıkı yönetim halk için ne anlama geldiği sıkı yönetimin sürdüğü her gün biraz daha iyi görülüyor.

Hepimizin bildiği gibi Ecevit hükümeti sıkı yönetimi Kahramanmaraş'taki faşist katli bahane ederek ilan etti. Türkiye'nin en büyük şehirleri İstanbul ve Ankara'da ve doğu bölgesinde özellikle kürt milliyetinden halkın yerleştiği bölgelerde "huzuru sağlamak" bahanesi ile sıkı yönetim uygulamasına geçildi. Ecevit hükümeti, güya sıkı yönetimi kontrol etmek için bir 'eğütüm toplantıları sistemi' icad etti. Hükümet, sıkıyönetim pasajları arasında köprü vazifesi gören 'eş güdüm toplantıları' sıkıyönetim bölgeleri ile, bu bölgeler dışında kalan bölgelerde uygulanan faşist baskıların koordine edilmesi işine yaramaktadır. Bunun ötesinde bu toplantılar sistemi, Ecevit hükümetinin sıkı yönetimi 'denetlediği', böylece 'deniminin yaratma işlevini görmektedir.

Sıkı yönetim uygulanan bölgelerde bugün hakim sınıflar resmi faşist terörü iyice yoğunlaştırmış durumdadır. Sıkı yönetim bölgelerinde halkın zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği tüm demokratik haklar zorbalıkla ortadan kaldırılmaktadır. Şimdi dek sıkı yönetim bölgelerinde :

- Tüm gösteri yürüyüşleri, toplantılar, mitingler sıkıyönetim komutanlıklarının 'iznine' bağlanmış, böylece zaten sınırlı olan gösteri ve toplantı özgürlüğü fiilen ortadan kaldırılmıştır.

- Bir çok demokratik kitle derneklerinin kapısına kilit vurulmuş, kitle dernekleri üyeleri takibata uğramıştır. Yeni dernek kurma sıkıyönetim komutanlıklarının 'izni' ne bağlanmıştır. Böylece zaten iyice sınırlı olan dernek kurma özgürlüğü fiilen rafa kaldırılmıştır.

- 30 a yakın ilericiler, devrimci, demokrat yayın organının yayımlanması, dağıtılması yasaklanmıştır. Yasaklanan yayın 'ortanlarını basan matbaalar kapatılmakla tehdit edilmiştir. Böylece zaten sınırlı olan 'düşüncelerini söyle, yazı ve sesle ifade etme özgürlüğü' fiilen rafa kaldırılmıştır.

- Sıkıyönetim ilanından bu yana, işlenen suçlar özel 'sıkıyönetim mahkemelerinde' işlem görmektedir. Bu özel mahkemelerin genellikle tek celsede aldığı kararlar, itiraz hakkı olmaksızın derhal

uygulanmaya konmaktadır. Bir çok sivil mahkeme bakılan davalar, sıkı yönetimin ilanından sonra sıkı yönetim mahkemelerine devredilmiştir. Böylece 1976 yılında hal'kin büyük mücadelesi sonucu engellenen Devlet Güvenlik Mahkemeleri, bugün sıkıyönetim bölgelerinde yürürlüğe girmiştir. Hakim sınıfların 'yargı bağımsızdır' palavrasının gerçek yüzü, sıkıyönetim mahkemelerinde açıkça ortaya çıkmaktadır.

- Sıkı yönetim ilanından bu yana, sıkı yönetim bölgelerinde yoğun aramalar sürmekte; halkın faşist saldırılara karşı silahlılandırılması istenmektedir. Faşist saldırılar karşısında kendini korumak için silahlananlar, sıkı yönetimce tutuklanmakta, zindanlara doldurulmaktadır. Sıkı yönetimin ilanından bu yana tutuklananların sayısı resmi rakamlara göre 2000 i geçmiştir.

- Aramalar halk üzerindeki yoğun faşist terörün en açık belirtisi olmakta, resmen ilan edilmemesine rağmen, bugün sıkıyönetim bölgelerinde gece sokağa çıkma yasağı uygulanmaktadır.

Sıkı yönetim komutanlıkları, arka arkaya yayınladıkları bildirimlerle halkı devrimcileri ihbar etmeye çağırmakta; ihbarcılık yapmayanları tehdit etmektedir. Özellikle muhtarlar, öğretmen ve eğitim görevlileri ihbarcılık için özel olarak çağırılmaktadır.

- Bugün sıkı yönetim bölgelerinin bir bölümünde komutanlık emri ile grev 'izne' bağlanmıştır. Grevin 'izne bağlanmadığı'

ABDİ İPEKÇİNİN ÖLDÜRÜLMESİ
FAŞİST PROVOKASYONDUR

Geçen ay içinde Türkiye kamuoyunu en çok ilgilendiren olaylardan biri Milliyet Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Abdi İpekçi'nin öldürülmesi oldu. Hakim sınıflar bu olayı bahane ederek bir kez daha hep bir ağızdan "terörizm" lanetlediler. "Terörizm"le mücadele adına, halk üzerine faşist baskılar yoğunlaştırıldı. İstanbul'a giriş-çıkış yasaklandı. Aramalar sıklaştı. Halk 12 Mart döneminin ünlü tatabikatlarını anımsatan günler yaşadı. Şurası ortada ki, hakim sınıflar Abdi İpekçi'nin öldürülmesi olayını, faşist terörü yoğunlaştırmak için ustaca kullandılar.

Abdi İpekçi'nin öldürülmesinden hemen sonra, bölgelerinin basınında, Abdi İpekçi'yi devrimcilerin öldürmüş, abileceği yollu görüşler yayılmaya çalışıldı. Polis şefleri soruşturmayı bu yönde derinleştirdikleri gazetelere açıkladılar. Amaçları bu olayı yararlanarak devrimcileri halk içinde tecrit etmektir.

Biz, ATIF olarak Abdi İpekçi'nin öldürülmesi olayını öndürülmüşü göre Abdi İpekçi'nin öldürülmesi, devrimcilerin bir eylemi değildir. Abdi İpekçi'nin öldürülmesi, hakim sınıfların içindeki iktidar dalavazasının ifadesi olan faşist bir provokasyondur. Uygulayıcıları sonradan döktükleri tüm sahte gözyaşlarına rağmen MHP-MİT-KONTR-GERİLLA gibi kuruluşlardır. Bunlar bu cinayetleri ile bir taşla birkaç kuş birden vurmak istemişlerdir:

-Önce bu cinayete birlikte, halk üzerin-

deki faşist baskıların yoğunlaştırılması amaçlanmıştır. Nitekim bu amaç gerçekleştirilmiştir.

-İkincisi: MC faşistleri, özellikle MHP eldeki her fırsatı kullanarak Ecevit Hükümetinin 'anarşiyi önleyemeyeceğini' ispatlamaya çalışmaktadır. Bunlar hakim sınıflara kendilerini hükümet alternatifleri olarak tavsiye etmektedir. Gerçekten de Ecevit Hükümeti iş başına geldikten bu yana "anarşinin tırmanmaya devam etmesi", Ecevit Hükümetini zayıflatmıştır.

-Üçüncüsü: Abdi İpekçi, CHP'nin en önemli propagandacılarından biri durumunda idi. Böyle bir propagandacının ortadan kaldırılması, MC'li faşistlerin, özellikle de MHP'nin işine yaramaktadır.

-MHP'li faşistlerin, ve onunla iç içe girmiş olan MİT-KONTR-GERİLLA gibi örgütlerin eylemleri, aynı zamanda bu örgütlerin üyelerini bir arada tutma, dağılmayı önleme işlevini görmektedir. Abdi İpekçi'nin öldürülmesi olayı bu açıdan da, MHP'li faşistler açısından da önemli bir eylemdir.

Abdi İpekçinin öldürülmesi, Profösör Bedri Karafakioğlu'nun öldürülmesi gibi, faşist bir provokasyondur. Devrimciler ve demokratlar bu gibi provokasyonlar karşısında uyanık olmalıdır.

MÜCADELE

ispatlamıştır. Ecevit hükümeti tüm demokratik hak ve özgürlükleri rafa kaldırarak, "demokrasiyi koruma" palavraları atıyor. Doğrusu bunlar iyi "demokratlar!" dir. Bunların gerçek faşist yüzü her geçen gün biraz daha açığa çıkıyor.

MC partileri AP,MHP,ve MSP sıkıyönetimi öзде tüm güçleri ile destekliyorlar. Yalnız sıkıyönetim ile CHP çıkarıkılı hükümetin iç içeliği hoşlarına gitmiyor.Bu yüzden sıkı yönetim uygulaması konusunda CHP ağırlıklı hükümeti eleştiriyorlar. Bunlar sıkı yönetimi,kendilerinin güçlenmesi,CHP hükümetinin zayıflaması için kullanmak istiyorlar. AP ve MHP'nin "ordunun itibarını korumak" adına sıkı yönetimin uzatılmasına karşı çıkar görünmesi; aslında CHP'yi zayıflatmak içindir.Yoksa bu partiler öзде sıkıyönetime karşı değil dirler.Meselenin özündede tüm faşistler birleşmiş durumdadır.Aralarındaki ayrılıklar iktidar dalaşmasından kaynaklanmaktadır.

Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını üslenen sahte T'K'P ve onun güdümündeki parti ve örgütler de,özde sıkı yönetime karşı değillerdir.Bunlar yalnızca sıkıyönetimin "faşistlere karşı" (MHP ve yan kuruluşlarını kastediyorlar) yönelmesini istemektedirler.Sıkıyönetim onların bu isteğine uymadığı için,bunlar sıkıyönetime karşı çıkar görünmektedirler.CHP ağırlıklı Ecevit hükümetini "sıkıyönetim uygulamarını yeterince denetleyemediği" "yönetimi sıkıyönetim pašalamına teslim ettiği!!!" noktalarından eleştirmektedirler.Bu sosyalist maskeli,Rus sosyal emperyalizminin uşak faşistlerin,Türkiye'de bugün iktidar için dalaştıkları diğer faşistlerden öзде bir farkları yoktur.

Sıkıyönetimin savunulması konusunda bugün karşı devrimci aydınlık da,hakim sınıf gazetelerini aratmayacak bir biçimde tavrı takınmaktadır.Devrimci maskeli bu karşı devrimciler,sıkıyönetime karşı her direnişi 'faşistlerin veya sosyal faşistlerin'marifeti olarak nitelendirmektedir;Ecevit hükümetinin sıkıyönetimi "demokrasiyi korumak için ilan ettiği" sahte karlığının gönüllü savunuculuğunu yapmaktadır.Bu karşı devrimcilerin bugün vardığı yer,tüm devrimci ve demokratlara uyarı olmalıdır.

Bugün devrimcilerin ,demokratların da sıkıyönetime karşı tavrı açıktır.Bugün tüm devrimci ve demokratlar sıkıyönetime karşı çıkmakta,sıkıyönetimin kaldırılmasını talep etmektedir.Açıktır ki,devrimci ve demokrat parti,grup ve kişiler arasında Türkiyede faşizmin sınıfsal dayanakları,ve nasıl yıkılacağı konusunda derin görüş ayrılıkları vardır. Ama "sıkıyönetime hayır"

"sıkıyönetim kaldırılmalıdır" talepleri, bütün devrimci ve demokratları bugün birleştirilebilen ortak talepler durumundadır.

SIKIYONETİM KİMİN CAN GÜVENLİĞİNİ SAĞLIYOR?

Bugün halk içinde,Ecevit hükümetinin de magojisi etkinliğini giderek yitirmesine rağmen,hala bir çok kişi,özellikle CHP'li ler "sıkıyönetim can güvenliği konusunda iyi olmadı mı?" sorusunu soruyor.Gerçekten de,sıkı yönetim görünürde silahlı çatışmalarda bir gerilemeyi beraberinde getirdi. Mesele bunun ne pahasına olduğu;

Halk için yararlı mı,zararlı mı olduğu meselesidir.Türkiyede sıkıyönetim öncesinde de bir can güvenliği meselesi vardı;bugün de vardır.Bu sorunun özü nedir? Bu sorunun özü şudur: Ülkemizde hakim sınıflar derin bir ekonomik ve siyasi buhran içinde bulunmaktadırlar;ve ülkeyi normal yöntemlerle yönetemez durumdadırlar. Ezilen ve sömürülen halk yığınları ise, durumlarından hoşnutsuzdur.Ve değişiklik talep etmektedir. Halk yığınları bugüne kadar olduğu gibi yaşamak istememektedir.

Bu kendini halkın kendiliğinden gelme mücadelesinin yükselmesinde göstermektedir. Ülkemizde devrimci örgütler halk içinde çalışmakta,halkın kendiliğinden mücadelesine yön vermeye,öncülük etmeye çalışmaktadırlar.Halkın kendiliğinden gelişen hareketi her geçen gün daha çok örgütlü ve bilinçli bir harekete dönüşme eğilimi göstermektedir.Bu,faşist hakim sınıfların ne pahasına olursa olsun dur demek istedikleri birgidiştir;Çünkü bu gidişin sonu, onların faşist iktidarının yıkılması,işçi sınıfı önderliğinde halk iktidarının kurulması olacaktır.Hakim sınıflar işte bu yüzden,halka ve özellikle devrimci örgütlere karşı bir "haçlı seferine" çıktılar.Halkın kendiliğinden gelişen mücadelesini durdurmak için,devrimci örgütleri yıkmak,halkı sindirmek gerekli idi. Bunun için çok yönlü,planlı bir saldırı başlatıldı.Devletin resmi güvenlik kuvvetlerine paralel olarak,başbuğları olan itin deyimi ile "devlete yardımcı kuvvetler" olarak kurulan,sivil faşist sürüleri;hedefli (tek tek devrimcilere yönelik) ve hedefsiz (kitle katliamları-otobüse ateş açma vs.gibi) faşist terör hareketlerine giriştiler.Bu saldırılara karşı,halkın ve devrimcilerin kendilerini koruması en tabii hakları idi.Devrimciler ve halk yoğun faşist saldırılara karşı silahlı direniş hareketlerine girişti. Yer yer karşı devrimci teröre karşı;devrimci terör kullanıldı.İşte hakim sınıflar bunun üzerine "can güvenliği kalmadı "

yaygarası kopardılar.Onlar devrimcileri ve halkı silahlı eylemlerle ezmek,sindirmek istiyorlardı.Evdeki hesapları çarşıya uymadı.Şimdi aynı hesaba sıkıyönetim aracılığı ile uygulamaya, çarşıya uydurmaya çalışıyorlar.Sıkıyönetim esas görevlerinden biri olarak halkı silahsızlandırma işini kavriyor.Sıkıyönetimden 'cangüvenliğini' sağlamasını bekleyenler;sıkıyönetimin halkın değil,komprador patronların ve toprak ağalarının,onların faşist itlerinin ' can güvenliğini' sağlamak için var olduğunu görmeli,kavramalıdır. Komprador patronların ve toprak ağalarının faşist devleti,işçilerin,köylülerin,tüm emekçilerin can düşmanıdır.Onların halkın 'can güvenliğini sağlamak' diye bir sorunları yoktur.Onların sorunu emperyalizmin uşak komprador patronların ve toprak ağalarının sömürü ve zulüm çarkının 'huzur içinde' dönmesini sağlamaktır.

Halk için gerçekten 'can güvenliği' ve 'huzur' ancak,bu sömürü ve zulüm çarkının parçalanması şartlarında;işçi sınıfının önderliğindeki halk iktidarı şartlarında gerçekleşebilir,ve mutlaka gerçekleşecektir. Türkiyede halk hareketi mutlaka işçi sınıfı önderliğinde birleşecek,komprador patron-ağa devletini yerle bir edecektir.

Hakim sınıfların hiç bir baskı ve demagogisi bunu önleyemeyecektir!

Tüm Türkiyeli İşçiler,Emekçiler... Gün mücadele gündür.Türkiyede sıkıyönetimin kaldırılması için verilen mücadeleye omuz verelim !

Sıkıyönetimin faşist baskılarını çevremizde teşhir edelim !

Yapılacak eylemlere katılalım !

- SIKIYONETİME HAYIR!

- SIKIYONETİM KALDIRILMALIDIR !

Şiarlarını yaygınlaştıralım !

T.ERDİNÇ

KADIN İŞÇİLER EŞİT İŞ'E EŞİT ÜCRET TALEP EDİYORLAR

500 kadın ve erkek işçinin çalıştığı Heinze fotoğraf firmasının, filim tabetme bölümünde 53 kadın işçi ve 16 erkek işçi çalışmaktadır.

Bu bölümde erkek ve kadın işçiler aynı işi yapmalarına rağmen, erkek işçilerin saat ücretleri, kadın işçilerin saat ücretlerinden 1.80 DM'a kadar fazladır

Aynı işi yapmalarına rağmen aynı saat ücretini almayan 29 kadın işçi " eşit işe, eşit ücret" talebi ile işmankemesine müracaat etmişlerdir.

Heinze fotoğraf firmasının, filim tabetme bölümünde çalışan kadın işçilerden başka B.Almanya'nın bir çok yerlerinde kadın işçiler "Eşit işe, eşit ücret" talebi ile mücadele etmektedirler. Meselâ; Rheinlan-Pfalz.

Filim tabetme bölümünde çalışan kadın işçilerin, erkek işçilerden farklı ücret almalarına Firma yetkilileri şöyle gülünç bir sebep göstermektedir; "Kadınların fiziki bakımdan, erkeklere nazaran daha zayıf oldukları."

DGB Genelsekreteri ise firma yetkililerinin getirdiği gülünç sebepten hiç bir farkı olmayan; "Eğer filim koparsa bunun hemen başka bir makaraya geçirilmesi gerekir, geçirilmezse müşterilerimizin filmi bozulur ve kadınlar bu filmi en kısa zamanda ağır olan makaraya geçiremezler, bunu ancak erkekler yapabilir." diyerek sebep göstermektedir.

1977 senesinde yapılan istatistiğe göre B.Almanya'da kadın işçilerin saat ücretleri, erkek işçilerin saat ücretlerinden % 27.5, Fransa'da % 24.2 ve en fazla fark olan Lüksenburg'da % 37.5 oranında düşüktür.

Bu eşitsizliğin esas sebebi ne firma yetkililerinin, nede DGB Genelsekreterinin getirdiği sudan sebepler değildir.

Emperyalistler kadın haklarından ve eşitlikten çok bahsetmelerine karşılık pratikteki rakkamlar, somut örnekler gözlemek istedikleri amaçlarını gözler önüne sermektedir.

Emperyalistlerin amacı bu ücret farkıyla erkek ve kadın işçilerin birliğini bölmek, kadın işçiler ucuz işgücü olarak kullanmaktır.

Z.Saadet

PARTİZAN-DEVİRİMCİ HALKIN BİRLİĞİ-KAVA-VE GÜNEY ADLI DEVİRİMCİ DERGİLERİN DEVİRİMCİ YAYIN ÜSTÜNDE GÜN BE GÜN KATMERLEŞEN BASKILARI PROTESTO ETMELERİNİ VE BU UĞURDA MÜCADELE VERMELERİNİ BİZ DE ATIF OLARAK DESTEKLİYOR VE TÜM DEVİRİMCİ YAYIN ÜZERİNE YAPILAN BASKILARI LANETLİYORUZ!

DEVİRİMCİ YAYINLARA KARŞI «MAVİ ÖRTÜ» ALTINDA SÜRDÜRÜLEN KARA SALDIRI, DEVİRİMCİ YAYINLAR ÜSTÜNDE GÜN BE GÜN KATMERLEŞEN BASKILAR, HALK DEMOKRASİSİ VE ULUSAL BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİN SESİNİ SUSTURAMAYACAKTIR...

«Sadece devletin resmi güçlerine ve uygun görülen kişilere ruhsata bağlanmış silah verilir» anlayışının, «sadece devletin resmi politikasını destekleyen, ona ve hesaplarına destek olanlara ruhsata bağlanmış kalem verilir» anlamını da içermesi özelemlerinin bir ifadesi olarak egemen güçler «sıkıyönetim resmîyeti» içinde, devrimci yayınlar üzerindeki baskıları «kanun kuvvetindeki bildiriler»le katmerleştirmektedirler.

Devrimci yayınların birbiri ardına yasaklanması, toplatılması, devrimci yayın sorumlularının tutuklanması; satım evleri, dağıtım evleri, basım evleri üzerinde «gözdağı kuryle» dolaştırılması, egemen güçlerin, kaleme ruhsat sorma özelem ve hesaplarının bir ifadesidir.

Sadece halka karşı değil, insanlığa karşı da en ağır suçların faili olan egemen sınıflar, suçlarını sergiletmemenin ve mazlumları uyandırmamanın bir önlemi olarak, «düşünme ve düşündüğünü yaygınlaştırma hakkı»na karşı işgal, gasp ve operasyonlar sürdürmektedir.

Halkın mücadelelerle alınmış olan demokratik haklarına karşı girişilen saldırıları suskunlukla seyreden, ona karşı duyduğu huzursuzluğu mücadeleye dönüştürmeyen ve mücadeleye içindeki güçlerin birliği ve gelişmesi için çabalayan herkes, konumu ve düşüncesi ne olursa olsun faşizmin bir yedek gücüdür.

Faşizmin kara özüne karşı tepki duyan herkese düşen, susmak değil, mücadele etmektir.

Halkına, devrime ve insanlığa karşı sorumluluk ve görevlerinin bilincinde olanlar susmayacaktır.

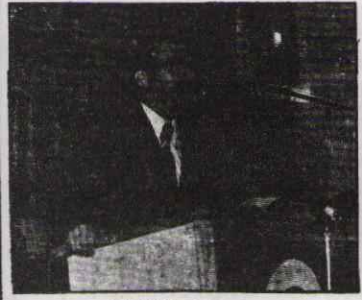
Çünkü tarihin durdurulamaz akışındaki ses susturulamaz. Yeter'ki görevlerimizin bilincinde olalım...

FAŞİZMİN, ŞOVENİZMİN VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞİN SALDIRILARI KARŞISINDA, DEVİRİMCİLERİN, HALK AYDINLARININ, YURTSEVER DEMOKRATLARIN VE BAŞTA İŞÇİ SINIFI OLMAK ÜZERE TÜM EMEKÇİ KİTLELERİN FAŞİZME KARŞI EYLEM BİRLİĞİ İÇİN MÜCADELE, GÜNÜMÜZÜN EN TEMEL GÖREVIDİR...

PARTİZAN DEVİRİMCİ HALKIN BİRLİĞİ KAVA GÜNEY

MHP-ÜGD-MİT-KONTRGERİLLA GİBİ FAŞİST CİNAYET SEBEKELERİ DAĞITILMALIDIR!

YURTDIŞINDAKİ FAŞİST DERNEKLER KAPATILMALIDIR

Agah Oktay Güner

Başkan Serdar Çelebi

Bu faşistleri iyi tanıyalım!

MHP'li faşistler ülkemizde cinayetlere devam ediyorlar. Bunların bir bölümü son dönemde yurtdışına kaçtı. Yurtdışında da MHP'li faşistler örgütlenme çalışmalarına son dönemde hız verdiler. Her yanda "Ülkü Derneği", "Kültür Derneği" vs. gibi isimler altında örgütleniyorlar. Bunlar son dönemde devrimcilere karşı giriştikleri saldırıları da yoğunlaştırdılar. Son olarak Rüsselsheim'da faşist derneğin kuruluş toplantısında devrimcilere saldırdılar. Her yanda devrimci örgütlerin camlarını kırıyorlar. Çeşitli yerlerde gazete satan, bildiri dağıtan devrimcilere saldırdılar. Önümüzdeki dönemde faşistlerin yurtdışında da saldırılarını yoğunlaştıracağına belirttiler var.

MHP yanlısı dernekler geçen ay içinde, Schwabenzborn'da merkezleşme yönünde önemli adımlar attılar. "Avrupa Demokratik Ülkücü Türk Dernekleri Federasyonu" (TÜRK-FEDERASYON) adlı faşist MHP federasyonu ilk genel kurulunu yaptı. Genel Kurula MHP'nin ideologlarından Agah Oktay Güner, eski Gümrük Bakanı toprak ağası Gün Sazak'ın kardeşi Güven Sazak, MHP Adana İl Genel Sekreteri Orhan Ürgenç de katıldı. Bu katılmalar, Türkeş'in

son B.Almanya gezisi, MHP'li faşistlerin buradaki örgütlenmeye ne kadar önem verdiğini belgelemektedir.

Genel Kurul'un Divan Başkanlığını, 1975'de MHP'nin yurtdışı örgütçüsü olan, bugün Hergün gazetesinin Genel Yayın Müdürlüğünü yapan Enver Altaylı yapmıştır.

Genel Kurulda faşistler, kafatasçı ideolojilerini bir kez daha tüm çıplaklığı ile dile getirmişler, "Türklük için mücadele" adına yeminler etmişlerdir.

Bundan böyle, B.Avrupa'daki tüm MHP derneklerinin üst örgütü olma görevini yüklenen faşist "Türk Federasyonu" nun Yönetim Kurulu üyeleri şunlardır:

-Genel Başkan: Serdar Çelebi
-Asil Üyeler: Ramazan Öz (Frankfurt), İnci Kütük (Frankfurt), Selim Sefer İstif (Frankfurt), İrfan Balekoğlu (Aachen), Orhan Yılmaz (Rotterdam), Yunus Bürlükara (Rotterdam), Turgut Vatangül (Stuttgart), Yaşar Çam (Köln), Ahmet Şengönül (Ulm), Yakup Tufan (Dinslaken)
-Yedek Üyeler: Yusuf Öznalçın (Viyana), İhsan Öner (Mainz), Adnan Şencan (Kiel), Sami Ekinçi (Münih), Şerafettin Sevimli (Berlin)
-Denetim Kurulu: -Asil Üyeler: Enver Altaylı (Frankfurt), Necati Uygur (Kempten) İhsan Ayoğdu (Esslingen)
-Yedek Üyeler: İbrahim Karaahmetoğlu (Stuttgart), Vahdettin Sitembölükbaşı (Dumedeierich)
-Haysiyet Divanı: Hüseyin Topçuoğlu (Hannover), Mehmet Dinç (Sindelfingen) Tekin İnan (Hamburg)

Bu faşistleri iyi tanıyalım. Faşistlerin saldırılarına karşı hazırlıklı olalım. Faşist cinayet şebekelerinin burada da örgütlenmesine, devrimci ve demokratlara karşı terör uygulamasına izin veremeyelim.

Faşist demogojileri ve faşistleri her yanda teşhir ve tecrit edelim.

Gazetemiz MÜCADELE bu sayıdan itibaren, Yurtdışındaki faşist örgütlenmeyi, bu örgütlenmenin elebaşılarını teşhir edecektir. Her yanda faşistler ve örgütlenmeleri hakkında bilgi toplayalım. Topladığımız bilgileri MÜCADELE'ye ulaştıralım.

YURTDIŞINDAKİ FAŞİST MHP DERNEKLERİ YASAKLANMALIDIR şiarını yaygınlaştıralım!

MÜCADELE

nin kapatılmasını, eli kanlı faşistlere siyasi sığınma hakkının verilmemesini talep ettik. Aachen'da ve B.Almanya'da faşistlere yer olmadığını vurguladık. "Faşizme ölüm, bağımsız demokratik Türkiye" sloganını haykırdık.

Bildirimizde çeşitli milliyetlerden anti faşistlerin bu faşist derneklerin kapatılması mücadelesinde bize destek olmalarını istedik.

İşte MHP'li faşistlerin Avrupa'daki örgütçülerinden LOKMAN KUNDAKÇI!

DUISBURG VE ÇEVRESİ
ÇEVREMİZDEKİ MHP'NİN
ÖRGÜTSEL FAALİYETLERİ !

1) Meiderich-beec: Ülkü Ocakları Derneği, 41 Duisburg 12 stahls str.'de bulunmaktadır.

Bu dernek, Mustafa Koç tarafından kurulmuştur. Bu adam daha önce araba ile export çuluk yapmaktaydı. Daha sonra Meiderich beec'te bir export kurdu. Bu exportun yürümesi için, exportun hemen yanında Ülkü Ocakları Derneğinin kurulması yönünde aktif rol oynadı. Şimdi ise kendisi derneğin başkanlık görevini yüklenmiş ve aynı zamanda kızı da derneğin kadınlar kolu görevini yüklenmiş durumundadır. Kendisi 41 Du. Meiderich Neibreisacher str. 33/a'da oturmaktadır. Bu dernek 78 başlarında kuruldu. Bu dernekteki faşistler bazı demokrat nitelikte olan CHP'li kişilerin çocuklarına baskı yapmaktadırlar. Aynı zamanda çevrelerinde oturan ama onlarla aynı görüşü paylaşmayan kişilere de baskı yapmaktadırlar. Kırşehir'li bir Türkiyeli işçiyi, derneklerine tartışmaya çağırarak, CHP'li olduğunu saptadıktan sonra dövmüşlerdir.

2) Duisburg Meiderich Türk İslam Kültür Cemiyeti başkanlığını Süleyman Yedigözüoğlu yapmaktadır. Kendisi 41. Du. Neubreisacher str. 35/b ikinci katta oturmaktadır. Dernek 41. Du. 12 Hagenauer str. 37'de bulunmaktadır. Bu dernek MSP'lilerin elinden alınmıştır. Burada çok sayıda küçük çocuklara kuran kursu verilmektedir. Kursta devamsızlık eden çocuklara ip ile tavana asma gibi cezalar verilmektedir. Ve kursa katılan her çocuktan 10. DM para alınmaktadır. Dini propaganda yapan kitaplar zor kullanılarak çocuklara satılmaktadır.

3) Hüttenheim Ülkü Ocakları Derneği hakkında geniş bir bilgiye sahip değiliz. Yalnız bu derneğin de Dinslaken'a bağlı şekilde çalışma yaptığını biliyoruz.

4) Repelen İslam Kültür Derneği. MSP'lilerin elinden alınmış bir dernektir. Bu dernek de Dinslaken Ülkü Ocağı Derneğine bağlı bir şekilde çalışmaktadır. Dinslaken derneği tarafından düzenlenen her türlü eyleme katılmaktadır. Ve bir kaç kez gizli bildiri dağıtıldığı öğrenilmiştir.

Kaplint-Pot : Kaplint-Fort'ta 3000'e yakın Türkiyeli işçi bulunmaktadır. Esas kitlesini ilerici işçiler oluşturmaktadır. Burada faşistlerin derneği yoktur. 4 seneden beri maden ocağında (Heinrich Friedrich) tercümanlık yapan Urfalı Bedri Bayuk, işçilerden rüşvet almaktadır. Ev için 500-1000 arası, işe almak için 500-3000 arası ve diğer işler için de değişik miktarlarda para almaktadır. Bu tercüman derneğimizin mücadelesi sonucu işten atılmış ve mahkemeye verilmiştir. Mahkeme devam etmektedir.

5) Sterkrade Türk İşçi Cemiyetini 1959 yılında Fatih Rüştü Zorlu'nun Müsteşarı olan ve 1960 yılında İtalya'ya kaçmış olan Devamı 4. sayfa

TURKEŞİN'İN B.ALMANYA'YA GELİŞİNDEN SONRA FAŞİSTLER FAALİYETLERİNİ ARTTIRDILAR!

27.11.78 Pazartesi günü Aachen'daki MHP'li faşistler üniversite Mensasında bildiri dağıtmak istediler. Bugüne kadar Aachen'da ortalıkta gözükmeyen bu faşistlerin dağıtmak istedikleri almanca bildiride yurdumuz da mücadele veren tüm devrimci güçler karalanmak isteniyordu. Bütün faşist cinayet ve katliamlardan devrimciler sorumlu tutuluyor, devrimcilerin suçsuz çocukları kurşunlandıkları ve "kanlı kömünist devrime" hazırlanmalarını yazılıydı. Türkeş'in B. Almanya'yı ziyareti sırasında yapılan protesto yürüyüşleriyle, bir kesim Alman basınının bunlar hakkında haklı ve doğru haberler yaymalarıyla ve yıllardır Türkiye hakkında tek kelime bahsetmeyen, demokrat olma iddiasında olan birinci ve ikinci Alman televizyonunda yapılan yayınlarla geniş kitleler tarafından tecrit olan bu eli kanlı köpekler, bu bildirilerinde "demokrat" olduklarını ispat etme çabası içinde idiler. Ayrıca dernek (!) olarak, MHP'nin faşist olmadığını ispata yirtınıyorlardı. Böyle bir bildiri kesinlikle engellenmeliydi!

Mensa'da bulunan çeşitli milliyetlerden tüm anti faşistler, bunları bir çember içine aldılar ve Mensa sahasından dışarıya attılar. Bu kargaşalık sırasında bir polis arabasının geldiğini gören faşistler rahatladılar. Polis memurunun kolundan tutan bir faşist, anti-faşist kitlenin içinde bulunan tüm Türkiyeli öğrencileri parmakla gösterdi. Ancak polis orda güçsüz,

anti-faşist kitle güçlü olduğundan "parmakla gösterilen" Türkiyelilere bir şey olmadı. Burada bir daha gördük ki, faşistler kime güveniyorlar; B.Alman emperyalizminin polisine!

28.11.78 Salı günü ise faşistler Mensaya 15 kişi geldiler ve bildiri dağıtımına devam etmek istediler. Bunun üzerine orada bulunan çeşitli milliyetlerden anti-faşistler tekrar bildiri dağıtımını engellediler. Bunun üzerine bir tartışma başladı. Tartışma esnasında Mensa'ya geldiğimizde iki sosyal faşistin, faşistlerin teklifi üzerine içerde bir yerde, masa başında tartışmayı kabul ettiklerini gördük. Faşistler aynı zamanda diğer milliyetlerden anti-faşistlerin almanca tartışma teklifini red edip türkçe biliyorlarsa tartışacaklarını söylediler. Bizim meseleye bakış açımız açıktı. Halk düşmanlarıyla tartışılacak bir şeyimiz olmadığını savunduk ve nedenlerini anlattık. Sosyal Emperyalizm konusunda demogoji yapan faşistlere gereken cevabı verdik. Buna rağmen, iki sosyal faşist hakkımızda dedikodular yaydılar. "Faşistlerle Sosyal Emperyalizme karşı olduklarından onlarla birleşebiliriz". ATÖF ve ATİF'i gerçekten tanıyanlar, bizlerin kimlerle birleşip, kimlerle birleşmeyeceğimizi gayet iyi bilirler.

Bu olaylar üzerine işçi ve öğrenci dernekleri olarak ortak almanca türkçe bildiri çıkardık. Mensa önünde küçük bir miting tertipleyip, bildiri dağıttık, ayrıca şehirde fabrika önlerinde en geniş kitleye bildirilerimizi ulaştırdık. Mitingde Aachen'da ve B.Almanya'daki tüm MHP dernekleri

B. Berlindeki MHP'li faşistler.

ECEVİT HÜKÜMETİNİN DİŞ POLİTİKASI EMPERYALİZME HİZMET POLİTİKASIDIR

ALMANYA

TV: «Türkiye'ye önem veriyorsak ekonomik yardım yapmamız gerek»

Meclis'te «Wells Fargo kredisi» tartışıldı

Suudi Arabistan 250 milyon dolar proje kredisi verecek

Devletin iflasını önlemek için tarım ürünlerine rehin konulması kabul edildi

20 bin ton motorin getiren bir tanker ise döviz transferi yapılmadığı için limanda bekliyor

ABD elçisi: «Türkiye'ye yapılacak yardımın yöntemi bir an önce saptanmalıdır»

YAPILACAK YARDIMIN YÖNTEMİ BİR AN ÖNCE SAPTANMIDIR?

2 GÜNLÜK MOTORİN STOKU KALDI

AVRUPA KOMİSYONU BUGÜN TÜRKİYE KONUSUNU ELE ALACAK

Ocak ayı içinde TBMM'de ve kamuoyunda Wells Fargo adlı 25 Amerikan bankasından oluşan emperyalist mali kuruluşla yapılacak borç anlaşması ve dört emperyalist devletin vereceği ivedi yardım komuları yoğun bir şekilde tartışıldı. Bu tartışmalar hükümet ve muhalefetin karşılıklı kirli çamasır çıkarttıkları yarışmaya dönüştü.

Wells Fargo ile ilk defa 1976 yılında faşist MC hükümeti döneminde 150 milyon dolarlık bir anlaşma imzalanmıştı. Bu 150 milyonun 125 milyon doları daha anlaşma yürürlüğe girmeden önce kullanılmıştı. Wells Fargo 19 milyon dolar daha vererek 6 milyon doları faiz ve masraf olarak kesmişti. Ve bu anlaşmadan Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO) iki yıl için 2,4 milyar TL dolayında zarar etmişti. Bu rakamlar emperyalizmin asalaklığının açık kanıtları değildir?

Bütün bu gerçekler bilinirken emperyalizmin tescilli uşağı faşist Demirel "meğer tarım satış kooperatiflerinin ürünleri rehin olmuştaki kimsenin haberi yokmuş" (19 Ocak 79, Milliyet) gibisinden pişkin demeçler veriyor. Sanki kendi başkanlığı döneminde 70 sente muhtaç olan bir devlet olduğunu unuttuk, sanki Rus sosyal emperyalist-

leriyle yapılan milyarlık uşaklık antlaşmalarını unuttuk!

CHP ağırlıklı faşist hükümet ise "bu tür antlaşmaları ilk biz imzalamıyoruz" "benzeri antlaşmalar MC döneminde de imzalanmıştır" gibi demogojilerle kendini savunmaya ve emperyalizme uşaklığını gizlemeye çalışmaktadır. Hükümetin bir başka iddiası ise devletin iflasını önlemektir. Oysa devletin iflası emperyalist sistemin bir parçası olmanın kaçınılmaz sonucudur. Ecevit hükümeti yaptığı antlaşmalarda çürümüş ve çöken emperyalistlere daha fazla sarılmakta ve vurdumuzu emperyalistlere daha fazla peşkeş çekmektedir.

1978 yılında Türkiyenin ulusal geliri 41 milyar dolarken, dış borcu 20 milyar dolar dı. Türkiye'nin toplam 98 bin kişi ve dış kuruluşu borcu vardır. Borçlu olduğu devletler arasında büyük emperyalist devletlerin varısına Fas, Güney Kore, Güney Afrika, Singapur, Kolombiya, Malaya, Malezya, Portorika, Bengaldeş, Monako, Gabon, Yunanistan gibi bir kısmının ismini bile duymadığımız devletlere dış borcu oluştu ilginçtir.

Bütün bunlar vetmiyormuş gibi sahtekarca "anti-emperyalistliği" elden bırakmayan hükümet Wells Fargo adlı emperyalist mali ku-

ruluşlarla çok ağır şartlarda yeni anlaşmalar imzalamaya çalışıyor. Hemde ANTBİRLİK, ÇUKO BİRLİK, TARIŞ BİRLİK, FİSKO BİRLİK gibi en büyük 4 tarım satış kooperatifinin ürünlerini daha tarlada rehin verecek.

Devletin iflası ve Wells Fargo kredi anlaşması konuları tartışılırken Amerikan, Alman, İngiliz, Fransız emperyalistlerinin temsilcileri Gnadelp'te bir araya gelerek Türkiye'ye "ivedi yardım" edilmesi konusuna görüş birliğine vardılar. Emperyalistlerin yardım iradesinin daha da artması anlamını taşıırken Ecevit "Pek çok dost (!) ülke Türkiye'nin ekonomik sorunlarına çöze bilmesine yardımcı (!) olmasının dünya açısından (siz emperyalist sistem anlayın) önem taşıdığı kanısına varmıştır ve birçok devlet (emperyalist devletler) bu konudaki siyasal iradesini en yüksek düzeyde etkili ağızlarından açıklama noktasına varmıştır. Türkiye dünyada kazandırılan güvenirlilik bakımından, Türkiye'nin Jeo-politik önemini dünyaya (emperyalistlere) anlatabilmek bakımından öyle inanıyorumki hükümetimiz döneminde sağlanan başarının (!) bir kanıtıdır." (19 Ocak 79, Milliyet)

Evet, Ecevit hükümeti başarılıdır! Türkiye'nin "Jeo-politik" konumu açısından yeraltı ve yerüstü zenginlikleri açısından emperyalist efendileri için ne denli vaz geçilmez pazar olduğunu anlatmada başarılıdır. Bu hükümetin dış politikası emperyalizme uşaklık politikasıdır.

Bu politikanın yükü ise emekçi halkımızın sırtına yüklenmektedir. İşsizlik ve pahalılık hergün artmakta, sömürü ve talan gittikçe azgınlaşmaktadır. Faşist zulüm çekilmez haldedir.

Fakat bütün engellere, faşist baskılara saldırılara, sivil, askeri sıkıyönetimlere, revizyonist aldatmacalara ve sosyal-faşist ihanetlere rağmen Türkiye halkı emperyalist zinciri parçalama, demokratik bir Türkiye kurma mücadelesinden bir adım bile geri atmamaktadır. Ne emperyalist ve sosyal emperyalist krediler ne faşist demogoji komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının devletini iflas etmekten kurtarabileceklerdir. Fakat Türkiye halkı bu iflasın yükünü çekmekten er yada geç kurtulacaktır. Tarihin ileri doğru akışını hiç bir güç durduramaz! C.ÖZGÜR

Duisburg-MHP'nin faaliyetleri
Baştarafı 3. sayfa

radan bir yıl sonra Almanya'ya geçip vatanında olan İbrahim Çağlar kurmuştur. Ve halen başkanlığını yapmaktadır. Aynı adam Oberhausen belediyesinde Türkiyeli işçilerin tercümanlığını yapmaktadır. Yabancı işçiler için ayrılan yardım fonundan aldığı yardımları da bu adam yemektedir. Belediyede almanca kursu vermektedir. Bu şahıs aynı zamanda öğretmenlik de yapmaktadır. Ayrıca Oberhausen Bundesbahn Heiminde, cemiyetleri adına kuran kursları açtılar. Bunlar Türkes'in Dortmund'daki mitingine BOT-X 32 plakalı Granada markalı ve OB.H. ("") plakalı kırmızı kadet, ayrıca Gün Sazak'a ait Ankara plakalı gri renkli bir chawrolet araba ile Türkiyeden getirme Hüseyin Seçkin (Erzincan olaylarına katılmış Ciminli) komando örgütlemeye yapmaktadır. Özel olarak bu iş için burada bulundurulmaktadır. (Bau str. Osterfeld) Eriştesi Necip Demir başkalarının yanında kalmaktadır. Hüseyin Seçkin, Dortmund'da Türkes'ten sonra konuşmuştur.

Dinslaken Ülkü Ocağı Derneği:

Bu dernek 4220 Dinslaken Hunxe str. 223 adresinde bulunmaktadır. Dernek 1976 senesinin son aylarında, Ramazan Öz, İhsan Aktaş, Mahmut Karadere, Salih Bilir dört-lüsü önderliğinde kurulmuştur. Bir dönem bu adamlar önderliğinde faaliyet gösteren bu dernek şimdi ise, Yakup Tufan, Ali Özdemir, Pehlivan Karagözel önderliğinde faaliyet yürütmektedir. Ayrıca soyadını bilmediğimiz Halim adında bir şahıs da aktif çalışmaktadır. Derneğin 200 ile 250 arasında üyesi bulunmaktadır. Üyelerin büyük çoğunluğunu yaşlı işçiler oluşturmaktadır. Bu dernek aynı zamanda faşistlerin bir merkezi durumundadır. Diğer derneklerle bu dernek üzerinden irtibat kurulmaktadır. Ve çışitli yayın organları bu dernek basıp, diğer derneklere yollamaktadır. Yine bu dernek Türkiye ile ilişkide, yurtdışına gelen bütün sanatçıları vb. adamları arabaları ile getirip götürmektedir. Derneğin aktif ve yönlendirici adamlarından biri olan Yakup Tufan işçi Heim'la-

rında seminerler düzenlemekte ve bu dernekte sık sık geceler verilmektedir. Seminerlerde Türkes'in bandları dinletilmektedir. Derneğin adamlarından biri olan Salih Bilir Hunxe str. 253 numarada oturmaktadır. Pehlivan Karagözel Lohberg Maden Ocağında çalışmaktadır. Yine derneğin aktif adamlarından biri olan Ramazan Öz şimdi Avrupa Ülkücü İşçiler Federasyonunun sekreterliğini yapmaktadır.

WUPPERTAL

Şimdiye kadar "Köln İslam Kültür Merkezi Wuppertal Şubesi" adlı camide MSP'lilerle birlikte çalışan MHP'li faşistler, son dönemde faaliyetlerini artırarak yalnız kendilerine ait olabilecek örgütlerini kurma çalışmalarına başlamışlar, ve ilk olarak derneklerinin çatısını oluşturmuşlardır. (Yerleri henüz yoktur. Toplantılarını Alte Freiheit str. 12 56 Wt. 1'de yapmaktadırlar) Buna göre görev taksimini şu şekilde yapmışlardır.

EKREM ZİNGAL: Yukarıda yazılı adreste tercüme bürosu bulunmaktadır. (ne şekilde tercüme yaptığı, neye ne kadar para aldığı bizce malumdur.) Derneklerinin başkanıdır. Eskiden Türk Danış'lık yapmış hafızdır. (Bantları var.)

MEHMET KARABULUT: Türkiye'den yeni gelmiştir. (iki ay oluyor) Dernekte görev verdiklerini daha doğrusu kendisinin görev aldığı sanmıyoruz. (Turist olmasından dolayı) Buradakileri asıl örgütleyen odur. Türkiyede iken Sicas Öğretmen Okulunda okumakta ve yurtdında kalmakta imiş. Esas künyesi şöyledir: Bivas ili Gemerek Kazasının Hacı Yusuf köyünden Nadir Oğlu Mehmet KARABULUT. Lakabı "Demir"

Almanya'daki adresi şöyle: 56 Wt. 1 Grünewalderberg Str. Nr. 8 veya 10. Bu adam Volkshochschulede almanca kursu görmektedir.
HULUSİ GÜL: İşçi Heim'inin şefi Adresi: Sophien Str. 26

Huseyin AKDEMİR: Türkiyeden yeni geldi. Babasının yanında kalıyor. Adresi şöyle: 56 W-1 Zimmer str. 42

HİKMET ÇAKMAK: Öğretmen. Hombuchel str. Stadl. Kath. Grundschule'de ders vermektedir. (Bu faşist hakkında kampanya yürütmekteyiz.) Öğrenci, aynı zamanda MSP'lilerin camisinde hafızlık yapmaktadır. Dernek ikinci başkanı olduğu söylenmektedir. Üniversitede "devrimci" pozlarına bürünmeye çalışmaktadır. Ancak çevredekiler tarafından ne olduğu bilinmemektedir.

Bunların dışında Heim'larda ve birkaç evde daha faşist vardır. Ancak yukarıda yazdıklarımız bunların örgütlenmesinde başrol oynayanlar ve en zararlılarından dandırlar. (diğerleri o derece propandada yapmamaktadırlar.)

W.T.I.E.G.D

KÖLN

Aşağıda Köln'deki faşist derneklerin isim ve adreslerini veriyoruz.

Türk Kültür Ocağı : 5 Köln 1 Christopfer str. 14

Türk İslam Kültür Derneği: 5 Köln 50 Beuelweg 15

Köln ve Çevresi Türk Spor Cemiyeti: 5 Köln 1 Hansaring 109

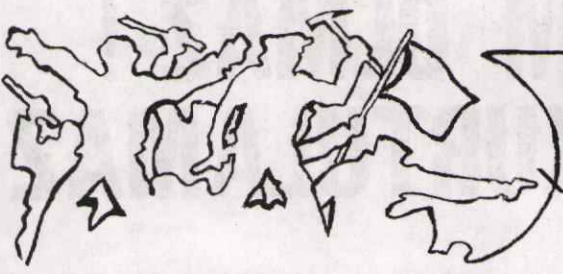
Türk Misafir İşçiler Derneği 5 Köln 80 Keupstr. 112

Hilal Kasabı 5 Köln 80 Berliner str. 27

Ali Öztürk: Engels str. 26 5 Köln. 1 (Stuttgart'taki kavga sırasında yaralanmış)

VELBERT

Türkisch Islamisch Kültür Verein (Türk İslam Kültür Yuvası) 5620 Velbert. 1 Mittel str. 2 Tel: 02124/51226

DEVİRİMCİ SANAT SAYFASI

DEVİRİMCİ SANAT SAYFASI ÜZERİNE

Bilindiği gibi ATIF, 7-8 Ekim tarihlerinde, Stuttgart'da "devrimci kültür" konulu bir parçasını yaptı. Bu seminerinde, bundan böyle nasıl bir yol izleyeceğini, devrimci kültür ve sanatı nasıl geliştireceğini ortaya koymuştu.

"Devrimci kültür ve sanat" konulu seminer merkezi yapıldıktan sonra da ATIF'e bağlı derneklerde bölgesel olarak tekrar ele alınarak işlendi.

"Devrimci kültür ve sanat" konulu seminerler ATIF'e pratikte de gündeme yeni görevleri getirdi. Bu görevlerin en önemlilerinden biri de yayın organımız olan MÜCADELE'de "devrimci sanat" sayfasının yer almasını gerekliliği idi.

Öğrendik ki, proleter kültür, proleter sanat, proleterya devrimci davasının bütünün bir parçasıdır. Demek ki, yapacağımız "devrimci kültür ve sanat" çalışmalarını demokratik halk devriminin bir parçası olacak, ona hizmet edeceklerdir.

İşte gazetemizde bundan böyle yer alacak olan "devrimci sanat" sayfamız bu görevin bilincinde hareket ederek, devrimci sanat mücadelesini verecektir.

Bütün işçileri devrimci sanatçıları, demokratları ATIF'in simdiлик yeter-siz olan sanatsal mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

Çünkü biz kollektif yapılan bir çalışmanın ne kadar verimli olduğunu gördük. Örneğin MÜCADELE gazetemiz geçen sayısı ile birlikte 10 sayfa, bu sayısı ile birlikte 12 sayfa çıkmaktadır.

Bu başarı MÜCADELE okurlarının, yani devrimcilerin, ilericilerin ortaklaşa kazandığı bir başarıdır. Bu başarılar bizim için tam tersine daha da yoğun bir azim ve şevkle bizi ileriye götürmelidir.

Bu anlamda, devrimci sanat sayfamız için de aynı şevkle çalışmamız gerekmektedir.

Sanat sayfasına yazı, resim, fotoğraf, şiir, karikatür, eleştiri, fıkra gönderelim.

Burjuva, feodal, revizyonist sanata karşı örgütlü bir şekilde mücadele edelim.

MÜCADELE

KÜLTÜR NEDİR ?

Mevcut bir kültürü tarif edebilmek için, öncelikle sözkonusu toplumun sosyo-ekonomik yapısına bakmak gerekmektedir. Kültürü eksenine yapıdan soyutlayarak tarif etmek imkansızdır. Çünkü kültür, sadece çeşitli sanat, edebiyat şekilleri vb. gibi şeylerle sınırlı değildir.

Kültür esas olarak insanların yaşamlarını sürdürebilmek için üretim yapmaya başlamaları ile ortaya çıkmıştır. Belli bir toplumun insanları hayatları için gerekli olan şeyleri üretmek zorundadırlar. İşte insanlar, hayatlarının bu zorunlu toplumsal üretiminde, kendi iradelerinden bağımsız, (istiseler de istemeseler de) gerekli bazı ilişkilere girerler. Örneğin, kapitalist toplumda dünyaya gelen bir kişi, var olan kapitalist ekonomi ile yüz yüze gelecektir. Ve bu insan yaşamını sürdürmek için var olan üretim ilişkileri içine girecektir. Üretime katılması ile birlikte, üretime katılmış olan diğer insanlarla bu gerekli bazı ilişkiler girecektir. Bu üretim ilişkileridir. Üretim ilişkilerinin bu bütünlüğü toplumun ekonomik yapısını, gerçek temelini oluşturur. Bunun üzerine, hukuksal, siyasi yapı biçimi gelir. Ve bu belli toplumsal bilinç biçimi ile uygunluk halindedir. Gerçek hayatın üretim biçimi, sosyal, siyasi ve düşünsel üretim biçimi belirler. Çünkü insanlar, maddi hayat için gerekli olan üretimi yaparken, tasavvurlarını, düşüncelerini ve bilinçlerini de üretirler. Bu anlamda, düşüncelerin, tasavvurların, ve bilincin üretimi ilk önce dolaylı olarak, gerçek hayatın üretim biçimi ile kaynaşmış vaziyettedir. Bir insanın yaşam tarzı, düşüncesi, tasavvuru, onun maddi tavırını dolaylı olarak, üretim biçimi insanlarının bilinçleri, onların varoluşlarını değil, tam tersine onların toplumsal varlıklarını bilinçlerini belirler.

İşte kültür meselesine bu açıdan yaklaşmak zorundayız. İnsanın toplumsal bilginisi (yani çeşitli felsefeler, dinler, politik görüşler ve öğretiler) toplumun ekonomik yapısının bir yansıması olduğuna göre, çeşitli kültür şekillerini anlayabilmek için de öncelikle söz konusu ekonomik yapının nasıl bir yapı olduğuna bakmak gerekmektedir. Mesele üretim araçlarına hakim olan hangi sınıflardır? Bu şu açıdan önem taşımaktadır; hakim sınıflardan düşüncesi, kültürü her çağda hakim olan düşünce ve kültürdür.

Maddi üretim için araçlara sahip olan sınıf böylece aynı zamanda, düşünsel üretim için de hakim araçlara da sahiptir. Örneğin, sözkonusu toplumda kapitalist ekonomi biçimi hakimse, açıktır ki üst yapı da bu ekonomik yapı ile uygunluk halindedir. Hakim sınıf emperyalist burjuvazidir, ve bu toplumda hakim kültür emperyalist kültürdür.

Fakat şurası hiç hatırdan çıkarılmamalıdır ki, sınıflı toplumlarda sürekli iki çeşit kültür varolmuştur. Hakim sınıfların ve ezilen sınıfların kültürü. ki, sürekli baskı altında da olsa, zayıfta olsa ezilenlerin kültürü; ezen sınıfların kültürüne karşı süregelen bir mücadele içerisinde gelişmiştir. Sınıflı bir toplumda nitelik, hitap, üslup vb. gibi değişik müzik, sanat, edebiyat türlerinin bulunması, ezen ve ezilen sınıfların kültürünü yansıtmaktadır.

Ezilenlerin kültürü; her dönemde, sömürüye, zulme başkaldırmada ifadesini bulmuştur.

Ezilenlerin kültürü, tarihi gelişmesi içerisinde; ezen sınıflara karşı verilen mücadelelerle doludur. Bu mücadele kültürün bir parçası olan, sanat, müzik ve şiirlerde yansımıştır. Bu sanat eserleri halkın ezilişini, sömürülüşünü dile getirmiş, ve hakim sınıflara karşı mücadelede eğitici birleştirici olmuştur. Bu mücadele, günümüzde de olanca hızıyla devam etmektedir. Emperyalist, feodal, revizyonist kültür emperyalist ezilen sınıfların kültürü yoğun bir mücadele vermektedir.

Bizim kültürümüz, kültürümüzün bir parçası olan sanat, müzik ve edebiyatımızın niteliği; anti-emperyalist, anti-feodal, ve anti-revizyonisttir. Biz bütün gücümüzle, sömürücülere ve ezenlere hizmet eden bir edebiyat ve sanat türü, kendisi proleter sanat ve edebiyatımızın mücadelemizdir. Çünkü proleter ve sanat mücadelesi, sınıf mücadelemizin kopmaz bir parçasıdır.

Devamı 10. sayfa

BRECHT KİMDİR ?

Tiyatro dünyasının 2400 yıllık Aristocu geleneğini, dramatik tiyatro anlayışını yıkan Brecht, Almanya'nın Augsburg kentinde 10 Şubat 1898'de doğdu. Ününü daha çok oyun, aynı ve şiirleri ile sanat ve estetiğin yapı taşlarından biridir.

Brecht, burjuva sınıfının ideolojisi ile beslenen tiyatro anlayışını yıkanırken öte yandan da, sanat ve edebiyatın diğer dallarında, romanda, sinemada, sosyalist gerçekçiliğe sağladığı boyutlar kazandırmıştır. Brecht'in tiyatroları baskıya uğrayan işçi bir devrimdir. Tiyatroyu, kendi tarihsel süreci içinde değerlendirmiş ve ona, çağdaş devrimci özünü, ve o öze yakışan biçimi kazandıran son hamleyi yapmıştır.

Brecht ömrü boyunca, oyunları, şiirleri ve yazılarıyla, hep burjuva dogmalarına karşı savaştı. Yaşadığı çağın gerçeklerine yüreklilikle yaklaştı, onları akıllı yoğurdu ve değerlendirdi. Sorular ortaya attı. Sarsıcı sağırla ve derinlik taşıyan sorular. Bunlar günce olan ama iyi bilinmeyen bir sürü mesele nin altını eşeledi. Görünmeyen gizlenmeye çalışılan gerçekleri zekası, ayalıcı üslubu ve diyalektik ustaca kullanışıyla, gözler önüne serdi.

Brecht'in yazarlığının olgunluk dönemi Almanya'da Nazizm barbarlığının gelişme dönemi Nazizm. Brecht, nazî propogandası ile faşizmle, önce Almanya'da, sonra zorunlu olarak yurtdan uzakta, amansızca mücadele etti. Ama Brecht mücadelesini yalnızca oyunlarıyla sürdürmedi. Sürgünlük yıllarında uluslararası platformlarda, batı dünyasına kapitalist yapısının yarattığı canavarın, faşizmin gerçek yüzünü göstermek için yılmadan usanmadan savaş verdi. Kalemini tekeli sermayeye faşizme, emperyalizme karşı darbeleyici bir silah olarak kullandı. Onun bu çabalarının sonucu ortaya çıkan yazılar günümüzdeki anti-faşist mücadeleye ışık tutacak değerli belgelerdir.

"İnsanlar yara almışsa sanat yoktur artık. Güzel sözleri bir araya getirmek sanat değildir. İnsanların kara yazgılarından etkilenmezse, insanların nasıl etkileyebilir sanat? İnsanların çektiği acılara karşı yüreğimi katılaştırırsam, yazdıklarım başkalarının yüreğini nasıl titretebilirim." diyordu Brecht. O işçi sınıfının mücadelesinin yürütülmesi için her yerde, daime var olacaktır.

Ü. ÇİHAN

OKUMUŞ BİR İŞÇİ SORUYOR

Yedi kapılı Teb şehrinin kuran kim? Kitapsa yalnız kıralların adını yazar. Bir de Babil varmış boyuna yıkılan, Kim yapmış Babil'i her seferinde? Yani işçileri hangi evinde oturmışlar altınlar içinde yüzen Lima'nın? Ne oldular dersin duvarcılar Çin Seddi bitince? Yüce Roma'da zafer anıtı ne kadar çok? Kimlerdir acaba bu anıtları diken? Sezar kimleri yendi de kazandı bu zaferleri? Yok muydu saraylardan başka oturacak dillere destan olmuş koca Bizans'ta? Atlantis'de o masallar diyarında bile boğulurken insanlar uluyan denizde bir geze yarısı bağırıp imdat istedilerdi kölelerinden. Hindistan'ı nasıl aldıydı tüysüz İskender? Tek başına mı aldıydı orayı? Nasıl yendi Galyalıları Sezar? Bir ahçı olsun yok muydu yanında onun? İspanyalı Filip ağladı derler batınca tek mil filosu Ondand başkası acaba ağlamadı mı? Yedi yıl savaşını ikinci Frederik kazandı mı? Yok muydu ondan başka kazanan? Kitapların her sayfasında bir zafer yazı zıllı Ama pişiren kimler zafer aşını? Her adımda fart demiş fışkıran bir büyük adam. Ama ödeyen kimler harcanan paraları? İşte bir şiir olan sana. Ve bir soru soru. B. BRECHT

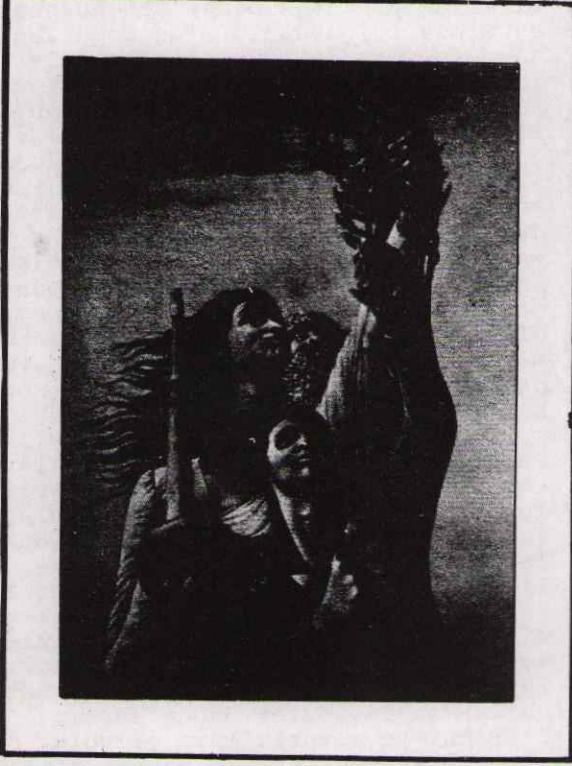

Acı
Bir
Rüzgârdır
Eser
Dağlardan
Ovalardan
Kapıya
Kuruların
Yoksulların
Sonra
Yıkılma

Erver GÖKÇE

KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ ! DEVİRİM OLMADAN KADINLAR KURTULAMAZ !

8 MART NASIL DOĞDU ?

Kadınlar vardı Anadolu'da :
Sırtlarında kızamıklı çocuklar,
Yırtık giysiler içinde
Ve parçalanmış donlarıyla
Tütün tarlasında çapa vuran
Erlere yoldaş olmuş kadınlar.

Kadınlar vardı,
Hasta çocuklarını evlerine kilitleyip,
Bellerine sardıkları ekmeğin çıkarılması ile
Harmana, oduna çifte giden.

Kadınlar vardı
Çocuğunu tarlada doğurup,
Kan kaybeden
Kocasının kollarında yavrusuyla can veren.

Kadınlar gördük,
İzmir, İstanbul, Adana, Ankara:
Kocası yemeğini dost sofrasında yerken,
Kocasının yatağında, oynaşısıyla sevişen
Kadınlar gördük.
Milyonlarca kadın
Ekmeğin parasına tarlalarda sürünürken;
Sofrasında havyarla, şampanya eksilmeden,
Berber çırağına yüz lira bağış veren.

Kadınlar vardı :
Binlerce kadın,
Yakacak tezek darlığından
Günde bir kere yemek pişirip,
Isınmak için körpecik çocuklarıyla

birlikte

Evinin tek yorganını sırtına çekerken,
Vizon kürkleri içinde
İstanbuldan, Uludağ'a spor yapmaya giden

8 Mart dünya emekçi kadınlarının birlik ve dayanışma günüdür.
Emekçi kadınların burjuvaziye karşı verdikleri mücadeleler çok eski tarihlere dayanır. 8 Mart 1878 yılında Amerika'nın Massachusetts şehrinde fabrikada çalışan kadın işçiler ilk defa örgütlü bir grevi yürüttüler. 8 Mart 1886 da tekrar Amerika'da kadın işçiler, "EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET" talebiyle direnişe geçtiler. Burjuvazi bu haklı talepler temelinde verilen mücadeleyi kanlı bir şekilde bastırdılar. Amerika emekçi kadınlarının mücadelesi burjuvazinin baskısına rağmen devam etti. 1900 lerin başında Amerika'da konfeksiyon iş kolundaki göçmen kadın işçiler, son derece kötü, ağır şartlar altında çalışıyor ve yaşıyorlardı. Emekçi kadınların büyük bir çoğunluğu mücadele ederek sendikal haklarını kazanmak istiyorlardı. Ekonomik ve siyasi haklara sahip olabilmek için, 8 Mart 1908 tarihinde New York şehrinde bir gösteri düzenlediler. Bu gösteri emekçi kadınların mücadele azmini kuvvetlendirdi.

Bu olaydan iki yıl sonra 1910'da Kopenhag'da sosyalist kadınlar 2. uluslararası konferansı toplandı. Burjuvazinin baskısına karşı mücadelede emekçi kadınların geniş yığınlarını harekete geçirmek amacıyla Alman devrimcisi Klara Zetkin'in önerisi üzerine; 8 Mart'ı "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ilan etti. Bütün dünyadaki emekçi kadınların sömürüye ve zulme karşı savaşlarında birlik ve mücadele günü oldu. İlk 1910'da Kopenhag'da olmak üzere

1911'de Almanya'da, Avusturya'da, Danimarka ve İsviçre'de kutlandı.

O tarihten bu yana dünya emekçi kadınları, mücadele ve birlik günü 8 Mart'ı her yıl, yürüyüşler, mitingler, toplantılar düzenleyerek kutlamakta; mücadelede önemli boyutlar kazanmaktadır.

1917 Mart'ının 8 inde, Rusya'da Petrograd'da emekçi kadınlar büyük bir yürüyüş düzenlediler. Bu yürüyüşte on binlerce emekçi kadın "ekmek", "iş", "özgürlük" sloganları sokaklara döküldüler. Emekçi kadınların bu yiğitçe direnişi burjuvazinin kanlı saldırısına uğradı. Bu muazzam gösteri, kitleler arasında devrimci mücadelenin gücünü hızlandırdı. Çarlığı silip süpürecek büyük gösterilerden birincisi oldu.

Uluslararası kadınlar günü, Rus devriminin başlangıcına ve harekete geçişine damgasını vurdu. 1917 Ekiminde, yeniden emekçi kadınlar ayaklanmada yer aldılar.

Tarih ezilenlerin mücadelesinde işçi ve emekçi kadınların desteği ile yürüdüğüünü göstermiştir. Ezilenler arasında en ezilenler olan emekçi kadınlar, sınıf mücadelesinin zor yolunda yürümüşlerdir.

1871'de işçilerin ilk defa kısa bir süre için iktidarı ele geçirdikleri Paris Komününde kadın emekçiler, erkeklerle birlikte savaştılar. Rusya'da Ekim devriminde Çin'de Arnavutluk'ta sosyalizm için savaştılar. Bugün Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da onbinlerce işçi ve emekçi kadın baskı ve sömürüye karşı mücadele veriyor. Bu mücadeleler, "kadın olmadan devrim olmaz", ve devrim olmadan "kadınlar katmerli ve sömürüden kurtulamaz" şiarını ispatladı.

Kadınlar ikinci emperyalist savaş sırasında da önemli mücadeleler verdiler.

1. emperyalist savaşın açtığı yaralar henüz kapanmamışken, arkadan 2. emperyalist savaş patlak verdi. 2. emperyalist savaş sırasında 1 Aralık 1945'de 41 ülke - den 81 milyon kadını temsil eden yüzlerce kadın delege birleşerek barış için emperyalizme ve faşizme karşı savaşmaya, kurtuluşları için savaşmaya and içtiler. Haksız savaşları lanetleyen kadınlar, bütün dünya emekçi kadınlarına birleşme ve mücadele çağrısında bulundular. Ve uluslararası Kadınlar Federasyonu kuruldu. Kongre açılışında devrim mücadelesinde savaşarak ölmüş kadın devrimciler anıldı, ve anıları mücadeleye yol gösterici olarak kabul edildi.

Uluslararası alanda her yıl 8 Mart emekçi kadınların mücadelesiyle giderek kuvvetlendi. Bütün dünyada bugün kurtuluşlarını kazanma yoluna doğru yürüyen, kadın kitlelerini harekete geçirdi. Burjuvazinin kanlı saldırılarıyla yok etmek istediği mücadele ölümsüzleşti, ve her yıl bütün dünya işçi ve emekçi kadınlarının mücadele gücünü sağlamlaştıran bir bayrak haline geldi.

N. GÜL

**"Uyuşukça durma öyle
Bu dava yürümez böyle
Feryad etme, isyan eyle
Kurtuluşun devrimle dir,"**

www.pantizanarsiv.org

Emperyalistler için ucuz işgücünün kaynaklarından biri de kadınlar ve çocuklardır. Emperyalistler 1978 yılını "kadınlar yılı" olarak ilan etmişlerdi. 1979 yılını da çocuklara armağan(!) ettiler. Emperyalistler yılın birini kadınlara, birini de çocuklara armağan ederek; gönül alma politikası ile (sağolsunlar !) onları nasıl da düşündüklerini gösterdiler!

Oysa gerçek hiç de öyle değildir; onlar azgın sömürü ve soyguncu politikalarını gözlerden gizlemek istemektedirler.

Emperyalistler 1979 yılını kadınlara ister armağan etsinler ister etmesinler; bildiğimiz gibi 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Birlik ve Mücadele günüdür. Biz bu günde ATIF olarak bu günü kutlayacak, "kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadınlar kurtulmaz" sloganını haykıracağız.

YIL 1979 VE TÜRKİYE'DE KADININ DURUMU

Hakim sınıflar, kadının ezilmişliğini ve kadınlar üzerindeki ağır baskıların olmadığını gözlerden gizlemek için her dönem zaman zaman, kadınlar üzerine "parlak nutuklar" atarak "kadın-erkek eşitliği"nden bahsederler. Oysa Türkiye'de kadının durumu gerçek bir tabloyu gözler önüne sermektedir.

Bu gerçek bir kadının sadece kadın olduğu için aşağılanmasında, horlanmasında, iki kadın ucuz işgücü olarak görüldüğü için daha çok sömürülmesinde ifadesini bulmaktadır.

BU NEDEN BÖYLEDİR ?

Toplumun yarısını meydana getiren kadınlar, özünde kendi içinde güçlü bir potansiyeli de taşımaktadır. Bu gücün uyanması hakim sınıfların işine gelmemektedir. Onları sadece kadın olmaları nedeniyle horlayan, kadın işgücünü azgınca sömüren hakim sınıflar, "kadın-erkek eşitliğini değil özünde "kadın-erkek eşitsizliğinin" bilinçli uygulamasını yaparak, kadınların erkeklerle birlikte mücadele etmesini önlemek istemektedirler.

Türkiyenin yarı-feodal, yarı-sömürge, sosyo-ekonomik yapısı böyle bir ortamı zaten içinde barındırmaktadır. Türkiye'de kadın bir mal olarak görüldüğünden (bu sadece Türkiye'de değil, emperyalist ve sosyal emperyalist ülkelerde de böyledir) daha küçük yaşta eğitimi de bu yönde yapılmaktadır. Kız çocukları ile erkek çocukları arasında bir set çökerek; ayrı ayrı yetiştirilmektedir.

Evin erkek çocuğuna daha küçük yaşlarda en ufak bir kusurunu gördüğünde kız kardeşini dövme hakkı aile tarafından verilmiştir. Bunun yanında diğer aile büyükleri de bu hakka sahiptir. Çünkü "kızını dövmeyen, dizini döven" teorisi ile daha küçük yaşlarda sopa kadının omuzlarına inmeye başlar. Diğer yandan "kız çocuğudur, okuyup ta n'olacak, yarın kocaya gidecek evişi öğrensin, evkadını yetişsin" gibi gibi saçma şeylerle kadın o aptallaştırıcı, hiç de ilerletmeyen, toplumdaki sosyal faaliyetlerden koparılır. Ağır evişlerinde heder olur gider.

Evlendikten sonra da koca dayaağıyla karşı karşıya gelir; kadın bu şekilde bir eğitim aldığı için kendine yapılan baskıları çoğu zaman doğal karşılar. Çok ender durumlarda kadın dayaağı, baskıya karşı çıkar, fakat işin sonucu yine kadının dayak yemesiyle neticelenir. Bütün bunlar, ülkemizde feodal kültürün acı yansımalarıdır.

Kadınların Türkiye'deki genel durumu budur.

Şimdi de kadının çalışma hayatında karşılaştığı zorlukları somut rakamlara bakarak inceleyelim.

Türkiyede çalışan kadınların sorunları üzerine yapılan bir incelemede, aynı nitelikleri taşıyan işlerde çalışan kadın ve erkekler arasında büyük ücret farklılıklarının olduğu saptanmıştır.

"A-ÜCRETLENDİRMEDE EŞİTSİZLİK

Ücret karşılaştırılması konusunda resmi veriler yetersizdir. Bununla birlikte kadın-erkek işçi ücretlerinin kabaca bir karşılaştırılması bile, ücretlendirmedeki eşitsizliği anlamak için yeterlidir. Şöyle ki :

Devamı 7. sayfa

DÜNYA ÇOCUK YILINDA YOKSULLUĞUN; SEFALETİN SUÇLUSU EMPERYALİSTLER VE UŞAKLARIDIR..

1979 yılı için. Aralarında çocuk, ellerinde kirman. Yeri tepşin-
me iptilal insanıyılar. Entarileri, kuşakları kendi örgüleri...

**BİRLEŞMİŞ MİLLETLER EĞİTİM, BİLİM, KÜLTÜR
TEŞKİLATI U N E S C O 1979 YILINI ÇO-
CUK YILI OLARAK İLAN ETTİ!**

Birinci Dünya savaşından sonra, Birleşmiş Milletler anlaşmasının 55. maddesi gereğince, milletler arası entellektüel işbirliği Enstitüsü adı altında bir kuruluş oluşturuldu. Bu kuruluş 1-16 Kasım 1945 tarihleri arasında Londra'da ilk konferansı yaparak UNESCO'nun yönetmeliğini hazırladı.

4 Kasım 1946'da 20 devlet tarafından tasdik edilerek UNESCO kuruldu. UNESCO'

nun merkezi Pariste'dir. Bir Genel Konferans, bir Yönetim Kurulu ve bir de Sekreterlik olmak üzere üç organa sahiptir. Genel Konferans üye devletlerin temsilcilerinin katılımıyla her iki yılda bir toplanır. UNESCO'nun her üye devlette hükümet ve hükümet dışı kurulmuş teşkilatları vardır. Birleşmiş Milletler üyesi devletler otomatikman UNESCO'nun da üyeleridir.

UNESCO'nun amaçlarında "insan haklarından", "insanların barış ve güvenlik içinde yaşamalarından", "milletler arası kültür, bilim ve eğitim işbirliğinden" bahsedilmektedir.

UNESCO'nun insan haklarından anladığı emperyalist burjuvazinin çıkarlarını savunmak, içinde bulunduğumuz sınıflı toplumda, sınıfları gözlerden gizlemek, sömürülen ile sömürüleni barış içinde yaşatmak emperyalist sömürüyü göz ardı etmektir.

Emperyalist, sosyal emperyalist, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde güvenlik, hakim sınıfların güvenliğidir. Sömürülen halk için güvenlik söz konusu olamaz.

Eğitim, bilim, ve kültür işbirliğinden anladıkları ise: emperyalist kültür ve eğitimin yayılması ve hakim kılınmasıdır.

UNESCO emperyalistler tarafından, emperyalistlerin gerçek yüzünü örtmek, dünya halklarına emperyalistleri şirin göstermek, emperyalist sömürüyü gözlerden gizlemek, emperyalist yoz kültür ve eğitimi yaymak için kurulmuş bir teşkilattir.

UZAK TOPRAK

Ufacığım,
Düşlüyorum sallayışını anamın
beni beşikte,
Ufacığım,
sakın binme o ata,
o at gider uzak topraklara,
ağalarındır uzak topraklar
ağaların,
insanları parçalayan ve yutan.
Sus, oğul, sus,
ağalarındır o topraklar
ağaların,
insanları parçalayan ve yutan.

Kovaladı yıllar yılları
Yükseldi hıncım, yürü, yürü

Yavrucuğuna yol gösteren,
ağalarındır uzak topraklar
ağaların,
insanları sömüren ve öldüren.
Uzak toprak, uzak toprak!
Ey beni sallayan ana!
Ey içimde çoğalan istek, haykır, haykır
Yürü üstüne,
Uzak toprağın

UNESCO'nun niteliğini bildikten sonra 1979 yılını niçin çocuk yılı ilan ettiklerini anlamak daha kolay olur.

Vietnam'da katledilen, Kamboçya'da ananelerinin karnında ve kucağında öldürülen sayısız çocuk emperyalistlerin eseridir.

Afrika'da hastalık, bakımsızlık ve açlıktan ölen, eğitimden yoksun sokaklarda büyüyen, okulsuz, evsiz, sokaklarda uyuyan aç kalıp hırsızlık yapan, ve emeği ucuz işgücü olarak kullanılan yüzbinlerce çocuk, gözünü sömürü ve kan bürümüş olan emperyalistlerin eseridir.

Bunun yanı sıra, K. Maraş'ta faşistler tarafından katledilen suçsuz hiç bir şeyden haberi olmayan çocukların katilleri emperyalist uşağı hakim sınıflardır. Bütün bunlar gözler önüne gerçek bir tabloyu sererken, 1979 yılı emperyalistler tarafından çocuk yılı olarak ilan edilip gerçekler kapatılmaya çalışılıyor.

Kamboçya'da çocukları öldüren Vietnamlı askerler, çocuk yılı diye, Kamboçya'lı çocuklara şeker dağıtıyor.

bunun gibi bir çok örnekler verilebilir.

Gerçekte çocukların perişanlığı, sefilliği kutlanılıyor.

Bunların hepsi emperyalistlerin göz boyaması değil de nedir?

Emperyalistler kendilerini, dünya halklarına ne kadar şirin göstermeye gayret etseler de gerçek yüzlerini gizlemeye çalışsalar da boşuna. Onlar var olduğu müddetçe sömürülen ve çocukların sefilliği de var olacaktır.

1978 senesi yine UNESCO tarafından Kadınlar yılı olarak ilan edilmişti. 78 yılı işçi ve emekçi kadınlara nasıl hiç bir şey getirmemişse ve getiremezse, 79 yılı da çocuklara hiç bir şey vermeyecektir.

Çocukların kurtuluşu her ülkede o ülkenin halkının işçi sınıfı önderliğinde yapacağı devrimle gerçekleşecektir.

B. Güler

ADİLOŞ BEBE'YE

DOĞDUN,
ÜÇ GÜN AÇ TUTTUK
ÜÇ GÜN MEME VERMEDİK SANA
ADİLOŞ BEBEM,
HASTA DÜŞMEYESİN DİYE,
TÖREMİZ BÖYLE DİYE,
SALDIR ŞİMDİ MEMEYE,
SALDIR DA BÜYÜ...

BUNLAR,
ENGEREKLER VE ÇIYANLARDIR,
BUNLAR,
AŞİMİZE EKMEĞİMİZE
GÖZ KOYANLARDIR,
TANI BUNLARI,
TANI DA BÜYÜ...

BU NAMUSTUR
KÜNYEMİZE KAZILMIŞ,
BU DA SABİR,
AĞULardan SÖZÜLMÜŞ.
SARIL BUNLARA
SARIL DA BÜYÜ...

AHMET ARİP

Türkiyede kadının durumu Baştarafı 6. sayfada

Yıl	Kadın (TL)	Erkek (TL)
1974	52.38	70.11
1975	74.14	86.73
1976	106.06	116.23
1977	132.00	147.00

B- İŞ BULMA YÜKSELMEDE EŞİTSİZLİK

1975 yılı nüfus sayım istatistiklerine göre, ülkemizde, "iktisaden faal" olarak nitelendirilen kadın sayısı 5 milyon 912 bin 919'dur. Ülkemizde 12 yaştan yukarı toplam kadın nüfusu ise 13 milyon 434 bin 129'dur. Aynı verilere göre 1975 yılında ev kadını sayısı 6 milyon 136 bin 335'tir. Buna, öğrenci, tutuklu, çalışmaz, emekli durumda olanlar dahil değildir. Yani 6 milyondan fazla çalışmaması için hiçbir engelli durumu olmayan kadın çalışmaz durumdadır.

Öte yandan çalışan 5 milyon 912 bin 919 kadının 5 milyon 256 bin 484'ü (yaklaşık yüzde 90'ı) ziraat, ormancılık, avcılık, balıkçılıkla uğraşır görünmektedir. Böylelikle tarım alanında "ailenin tutuğu işte, ücretsiz çalışan" bu, "aile işçisi" kadınlar bir yana bırakılırsa toplumsal üretime katılmış olan kadın sayısı daha da düşmektedir. Tarım alanında, aile işçisi olarak nitelendirilen kadınların dışında, çalışan kadın sayısı 650 bini ancak geçmektedir. Bir karşılaştırma yapacak olursak, aynı yılın çalışan erkeklere ilişkin verileri şöyledir: 12 yaştan yukarı toplam erkek nüfusu 13 milyon 716 bin 241'dir. Bunlar arasında iktisaden faal olarak nitelendirilenlerin sayısı 10 milyon 236 bin 461'dir. Bunun 5 milyon 226 bin 482'si tarım alanında geri kalan 5 milyon 209 bin 979 u diğer kesimlerde üretime bulunmaktadır.

Çalışma hayatına katılan kadınların faaliyet gösterdikleri alanlara gelince, kadınların büyük bir çoğunluğunun niteliksiz işlerde çalıştığı gözlenmektedir.

Ülkemizde kadınların eğitim düzeyi, erkeklerinkine oranla çok düşüktür.

İstatistiksel verilere göre, ülkemizde 6 yaştan yukarı toplam kadın nüfusu 16 milyon 587 bin 496'dır. Bu nüfusun 8 milyon 583 bin 262'si okur-yazar değildir. Öte yandan 6 yaştan yukarı toplam erkek nüfusu 17 milyon 084 bin 625'tir. Bu nüfusun 4 milyon 247 bin 429'u okur-yazar değildir. İlkokul öğrenimi ülkemizde yasal zorunluluk olmasına rağmen, ilkokul mezunu kadın sayısının kadın nüfusuna

oranı çok düşük düzeydedir. Yüzde 28 oranında.

D- SOSYAL HAKLARDAN YARARLANMADA EŞİTSİZLİK

Bunun çeşitli örneklerini vermek mümkündür. Örneğin anayasal bir hak olarak sosyal güvence açısından 2,2 milyon civarındaki sigortalıdan yalnızca 203 bin 254 kadın sigortalıdır. Çalışan kadın sayısının artmasına karşılık, sigortalı kadın oranı düşüş göstermektedir. Bu oran 1962 yılında yüzde 12 civarında iken, 1977 yılı sonunda yüzde 9 a düşmüştür.

Çalışan kadının sorunlarının incelenmesinde cinsiyet faktörünün kadının önünde engel olmasına etken olan diğer unsurlar şöyle sıralandı.

1) Kadının toplumdaki eşitsiz konumu kadını erkekten geri planda gören değer yargılarının hakim olması ve bu eğilimin medeni kanunun özellikle aile ilişkilerini düzenleyen hükümlerinde olduğu gibi yasalarca da pekiştirilmiş olması,

1) Analık durumuna bağlı olarak ortaya çıkan sorunlar:

a) Doğum izni yetersizdir: İş kanunu'nun 70'inci maddesine göre, kadının doğumdan önce ve sonra 6 şar hafta ücretli izin hakkı varolur. Bu süre

gerekiirse doktor raporu ile uzatılabilir. Bu yasal süre yeterince uzun değildir, sayıları sınırlı olan kadınların bu hakkı gereğince kullanamadıkları görülmektedir.

b) Çalışanların çocukları için kreşler bakım merkezleri yoktur.

Gebe veya emzikli kadınların çalıştırma koşullarıyla ilgili tüzüğe göre, 100 kadın işçi çalıştıran işveren, işyerinde emzirme odası, 300 işçi çalıştıran işveren kreş açmak zorundadır, uygulamaya bakıldığında görünen şudur:

"Kamu sektöründe bile işçi çalıştıran işyerlerinde emzirme odası ve kreş yükümlülükleri yerine getirilmemektedir. Bu konuda yapılan incelemeler, bu durumdeki işyerlerinden ancak pek azında bunların yerine getirildiğini göstermektedir."

(Kaynak, 3 Ocak 1979 Hürriyet)

Yukarıdaki verilerden de anlaşıldığı gibi, kadınların durumu her konuda eşitsizliklerle doludur.

Kadınlar hayatın her alanında haksızlığa uğramakta ve ezilmektedir. Bunun suçluları komprador patron-ağa devletidir. Bu düzende kadınlar için kurtuluş yoktur. Kadınların kurtuluşunun yolu demokratik halk devriminden geçmektedir.

- YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
- KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!

www.partizanarsiv.net

L. CENGİZ

POSCHACHER-PERG GREV VE DİRENİŞ

Avusturya tekelleri burjuvazisi 15 sene - den fazla süredir yabancı işçi sömürmekte dir. 1978 yılında Avusturya'da çalışan 170.000 e yakın yabancı işçiden 30.000 nini Türkiyeliler oluşturmaktadır. 1973 den beri süren emperyalizmin krizi ne deniyle bu tarihten itibaren tüm Avrupa'da olduğu gibi Avusturya emperyalist burjuvazisinde yeni yabancı işçi almamaktadır. 1973 de 300.000 den fazla olan yabancı işçiler her yıl daha da azgınca bir sömürü ve baskının sonucu, sanki krizin esas suçluları kendileri imiş gibi, bu buhranın yılını sirtlarında taşımakta ve taşıtılmak istenmektedir. Kapitalizmin eşitsiz gelişme kanununun ve emperyalistlerin doymak bilmez bir kâr hirsının sonucu olan buhran emperyalist bir ekonomik düzende kaçınılmazdır. Bu buhranla birlikte zaten kısıtlı olan demokratik ve ekonomik haklar yabancı işçiler için daha da çekilmez hale getirilmiştir, getirilmektedir.

Avusturya taş-mermer piyasasında tekelleri bir pazar payına sahip olan patron Helbich "teşebbüsçü" bir kapitalist için model alınacak bir örnektir. Bir dizi taş-mermer firmasının çeşitli dolaplarla ele geçiren Helbich aynı zamanda bu branşın ticaret ve sanayi odalarının başkanıdır. Ekonomik gelişimi (!) yani sıra siyasetlede sivrilmeye başlamıştı. Avusturya'daki iki emperyalist burjuvazi kanadının bugün muhalefette olan temsilcisi Avusturya Halk Partisi' (B. Almanya'daki Hristiyan Demokrat Partisinin kardeşi) ne girer ve burada kısa zaman da yükselir. Hatta 1973 seçimlerinden önce partisinin en şanslı İmar Bakanı adayı idi. Seçim propogandaları sırasında başına bir iş gelir !.. Bir burjuva gazetecisine zarf içinde 100. bin Şilinlik bir rüşvet verir. Bu gazeteci de bunu açıklar. Böylece Helbich'in siyasi kariyeri biter.

Taşçılık ağır meslek olduğu için Avusturyalılar bu mesleğe itibar göstermiyorlar. Hem zor ve ağır hem de sağlığa zararlı olduğu için, bu nedenle bu işlerde esas olarak yabancılar, özellikle Türkiyeliler çalışırlar. Helbich de 10 seneden beri Türkiyeli işçileri çalıştırmaktadır. Bu yıllar kadar Türkiyeli işçileri en ağır koşullarda çalıştırmış, en ufak bir karşı çıkışı hemen işten atmış veya jandarma-polis aracılığıyla Türkiye'ye yollattırıştır.

Yukarı-Avusturya eyaletinin Perg şehrinde Helbich'in çok verimli bir taş ocağı vardır. Bu ocakta 34 Türkiyeli işçi çalışmaktadır. Bunların çoğu kalifiye taşçıdır. Çalışan Avusturyalılar azınlıktadır. İşçilerin başında Rafazeder adlı bir polier (işçi başı) bulunmaktadır. Türkiyeli işçiler ocaktaki durumu ve şartları sendikaya yazdıkları dilekçede şöyle ifade ediyorlar: "Firmanın yetkisi ve yönetimi tamamen polierdedir. İsteddiği her türlü oyunlarla, baskı ile Türkiyeli işçilere görüşünü kabul ettirir. Orta çağı uygulayan polier doktora çıkmak isteyene zorluk gösterir. Hatta hasta kağıdını (Krankenschein) yazmaz. İş için malmeme vermez, çok kişilere "dişinle taşı onar" denir. Aletin bir parçası kırılmış olsa derhal defterini çıkarıp "listede bunun fiatı şudur, sen ödiyeceksin" diyerek yazar. İtiraz ettiğimizde "Beğenmiyorsan Türkiye'ye git" der. Akort çalışanların ne kadar akort çıkardığını öğrenmesi mümkün değildir. İsteddiği şekilde gelir-gider onun elinden geçer. Bunun dışında kompresör ile blok taşlarda çalışanların toz parası önceden verilirken şimdi kesilmiştir.

Demirci ve demirhaneyi kendi oğluna bırakmış, o da istediğine malmeme verir. Karısı yatakhane (heim) sorumlusu olduğu halde bu işle hiç alakadar olmaz. Bu nedenle haftada beş arkadaşımız hastalanmakta, doktor kontrolü görmemektedirler, belediye zabıtası tarafından bu heim dünyada yok sayılmaktadır. Bir diğer konuda iş sahasında yabancı ve Avusturyalı işçiler arasında büyük ayırım yapılmıştır. Polier'in aile fertleri yüksek saat ücretleriyle çalışmakta, Türkiyeli işçiler arasında ispiyoncu olarak kullanılmakta ve o da böylece Türkiyeli işçiler üzerinde istediği baskıyı uygulamakta ve onların sirtından geçinmektedir."

34 işçiden 32 sinin imzasıyla sendikaya verilen bu dilekçe ile en yakın zamanda bu sorunların tartışılacağı bir işletme toplantısı istenmekteydi.

Şimdiye kadar yapılan baskı ve sömürüye karşı artık bir dur demek zamanı gelmişti. Artık birlikte mücadele etmenin gereği kavranmaya başlanıyor ve saflar sıklaştırılıyor.

Sendika, patronla uzlaşma, kapalı kapılar ardında işçileri satma siyaseti yüzünden gerçek işçi çıkarılmaması savunan sendika olmadığından, sarı sendika olduğundan, bu haklı talebe cevap vermedi. 15-20 gün

sonra bir arkadaşımıza gene insanlık dışı muamele yapıldı. Bu arkadaş anlaşılmadığı Avusturyalı işçi ile polier'e gitti. Polier onu hiç dinlemedi ve her zamanki gibi küfür etmeğe başladı: "Defol köpek, yoksa seni Türkiye'ye yollattırım ! " üstelik üzerine yürüyüp, vurdu. Bu arkadaşımızda kendisini korudu. Olayı gören Türkiyeli işçiler artık tahammülleri kalmadığı için hemen o anda işi bıraktılar. Polier'de bu arada jandarmayı çağırdı. Polier'in ilk önce vurduna bir çok arkadaşın şahit olmasına rağmen jandarmalar arkadaşımızı götürdüler. Bizim gibi işçi olan, fakat patrona yağcılık ve tercümanlık yapan, haklı taleplerimizi imzalamayan bölücü, jandarma ve firma yönetimi ile bir olup bize gözdağı vermeye çalıştı. Arkadaşımız ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. Olay akşamında hemen bir toplantı yaparak sendikaya haber verdik ve durum değerlendirilmesini yaptık. Oy birliği ile şu talepleri tespit ettik:

1. Polier işten atılmalıdır.
2. N.Davaz (jandarmanın götürdüğü arkadaş) ve hiç bir arkadaş işten atılmamalıdır.
3. Yurtlarda haftada bir genel temizlik yapılmalıdır, üç haftada bir yatak çarşafları değiştirilmelidir. Yurtlar insanlık dışı hale getirilmelidir.
4. İşveren, Polier ve diğer yöneticilerin insanlık dışı davranışlarına son verilmelidir.
5. Yapılan işler kendi defterimiz dikkate alınarak ödenmelidir. İş değerlendirilmesi Polier'in keyfine bırakılmamalıdır.
6. İş bırakılan günün ücreti ödenmelidir.

Bu talepleri sendikaya ilettik ve ertesi gün sendikanın tavsiyesi üzerine "kanunsuz" grev olmaması için işbaşı yaptık. Sendikadan taleplerimizin patrona iletilmesini ve açık toplantı istedik.

N.Davaz'ı çatışma sırasında ayırmak isteyen bir arkadaşımız ertesi gün çıkış ve rildi. Avusturyalı işçilerin çoğu ve Betriebsrat (işçi temsilcisi) Polier tarafını tuttu, jandarmada onların ifadelerine itibar ederek N.Davaz arkadaşımızı tutukladı. Ona yapılan suçlama "kamu huzurunu bozmak, adam yaralamak ve ölümle tehdit" idi. Bölge sorumlusu sendikacıya sorduğumuzda arkadaşımızın şehirde gezdiğini söyledi. Halbuki bu sırada arkadaş çoktan tutuklanmıştı. Hepimiz sendika üyesiyiz ve sendika arkadaşına avukat tuttu. Avukatın, arkadaşın tutukluluğunun kaldırılması için müracaat etmesi, birinci merciden reddedildi.

Olaydan bir süre önce aramızda seçim yaparak üç arkadaşımızı temsilci seçmiştik. Bu temsilci arkadaşlar hepimizin güvendiği, namuslu arkadaşlardı.

Olaydan bir hafta sonra talep ettiğimiz toplantı yapıldı. Firma yöneticileri, sendika, işçi temsilcisi ve Salzburg konso-los yardımcısı toplantıya katıldılar. Şimdiye kadar bizim ile hiçbir şekilde ilgilenmeyen konsolos yetkilileri grev yaptığımız için bir telaş içindeydiler. Toplantıdan öncede gelip patron ile kapalı kapılar ardında görüştüler. Bizim mücadele azmimizi ve birliğimizi görünce bizden tarafta göründüler. Elçilikten gelen yetkili ise bize gözdağı vermeye çalıştı. "Çalışmazsanız, 1 milyondan fazla para kaybedersiniz, vizeleriniz ölür, iyi düşünün" gibi.

Yukarıda değinilen ve 6 saatten fazla süren toplantıda biz taleplerimizi temsilcilerimiz ve diğer söz alan arkadaşlar vasıtasıyla dile getirdik. Patron temsilcileri başta gözdağı vermek istemelerine rağmen bizim kararlılığımız karşısında bazı taleplerimizi kabul ettiler. Esas talebimizi, Polier'in atılmasını reddettiler. Bizden bir haftalık süre istediler. Sendika devamlı uzlaşmacı görünerek ama esas olarak patron tarafını tutarak bizi uyutmaya çalıştı. Buna karşılık bizde önceden kararlaştırdığımız toplu sözleşmeye göre eğer Polier'in çıkışı verilmezse, toplu çıkış isteğinde bulunduğumuz söyledik. Çünkü firmanın elinde bitirilmesi gereken çok sipariş vardı. Hepimizi birden işten atmayı göze alamazdı, ayrıca sendika bizi desteklemiyordu. Grev tecrübemiz hiç denecek kadar azdı. Avusturya'da bizi destekleyecek herhangi bir alternatif yoktu. Demokratik kamuoyunu yanımıza alamamıştık, sınıfsal bilincimiz ve bilinç seviyemiz yeterli değildi.

Toplu sözleşmeye göre yazılı çıkışlarımızı hazırladık ve sendikaya verdik. Sendika yine ilgilenmedi, tekrar yazıp direndik. Buna karşılık patron 6 önder arkadaşımızın çıkışlarını, çıkış sürelerinde çalışmalarını kabul etmeden, iki hafta -lık ücretlerini peşin ödiyerek işten çıkarıldı. Patronun bu kadar işçiye karşı -güçlü tutuklarla yitirilme düşüncesini. Fakat biz artık her şeyi göze almıyorduk.

Sonuna kadar direnecektik. Mücadelede birlik olan 17 arkadaş çalışarak, mücadele bölünmeden devam ettirilecek. İçimizden yeni temsilci seçerek çıkartılan arkadaşlarla ilişkilerimizi sürdürdük. Çıkış süremiz dolunca hepimiz (17) işi bıraktık. Patron sendikaya tekrar bizimle görüşme teklifini getirdi. 6 arkadaşımızda toplantıya katılması şartıyla görüşme teklifini kabul ettik. Patron sendikaya görüşmesinde, hepimizin yeni sene için vizelerimizin alınacağını vaad ediyordu. Tekrar aramızda toplanarak, toplantıda izleyeceğimiz çizgiyi belirledik. Bütün süreç boyunca biz işçilerin yanında yer alan sendika tercümanı arkadaşımıza karşı, patron; onun işçileri kışkırttığını ve bu şekilde maddi zarara sebep olduğu gerekçesiyle hakkında tazminat davası açacağını söyledi ve onun tercümanlığını kabul etmedi. Sendikada buna göz yumarak arkadaşın yetkililerini ve bu firma ile ilişkilerini yakınladı.

Güvenimiz olan başka bir tercüman arkadaş ile toplantıya gittik. Toplantıya sendika hiç bir temsilci göndermemişti. Patron temsilcileride böyle bir toplantıdan habersizleri olmadığını söylediler. Buna rağmen görüştük ve esas taleplerimizi tekrarladık. Tüm arkadaşların işe alınmasını ve 1979 senesi için vizelerin alınmasını kabul etti. Fakat Polier'in atılmasına yanaşmadı, bizde toplantıyı terk ettik. Hepimiz işsizlik parası için Arbeitsamt'a (iş ve işçi bulma kurumuna) baş vurduk. Patron ve sendikadan bundan sonra hiç bir oyununa gelmemeye kararlıyız. Esas talebimizden dönmeyeceğiz. Halen firmada bizim iznimizle bir arkadaş dahil, ajan-ispiyoncunun 5 taraftarı çalışmaktadır. Arkadaşımız N.Davaz, avukatın ikinci itirazıda red edilerek 40 gün hapis yattıktan sonra yurtdışı edilmiştir. Onun ile birlikte işten atılan diğer arkadaşlarımızda başka bir şehire gitmişlerdir. Biz mücadelede kararlı 22 arkadaş birlikte çelik gibi duruyoruz. İşsizlik sigortasıyla vizelerimizi alıp Türkiye'ye bir an evvel izine gideceğiz. İzinden sonra buraya dönecekler burada, Türkiye'de kalacaklar orda bu mücadeleden öğrendiğimiz tecrübeleri ışığında baskıya, sömürüye, her türlü haksızlığa karşı daha bilinçli, daha tecrübeli olarak mücadele etmeye kararlıyız.

- KAHROLSUN SÖMÜRÜ, BASKI VE HER TÜRLÜ HAKSIZLIK VE EŞİTSİZLİK !

- YAŞASIN İŞÇİLERİN KARARLI, ÇELİKTEN , MÜCADELECI BİRLİĞİ !

AVUSTURYA

NEDEN DEMOKRATİK BİR KİTLE DERNEĞİNE İHTİYAÇ DUYDUK ?

Uzun zamandan beri özlemini duyduğumuz, bir demokratik kitle derneğini kurmak için, Aşağı Avusturya'daki yurtseverler ve devrimciler bir araya gelerek, derneği kurmak için bir örgütlenme komitesi oluşturdu.

Örgütlenme komitesi ajitasyon ve propogandayı esas alarak işe başladı. Buna bağlı olarak da teknik işleri ele almayı kararlaştırdı.

Kuruluşundan hemen sonra, genel anlamda dünya görüşünü ve gayelerini anlatan bir bildiri çıkartarak, dağıttı. Buna bağlı olarak, Viyanada'ki Avusturya Türkiyeli İşçi Gençlik Birliği, Vorarlberg Türkiyeli İşçiler Birliği ile Maraş katliamı ile ilgili bildiriyi çıkarttı ve dağıttı.

Örgütlenme komitesinin kuruluş bildirisinden alıntılar yapıyoruz :

"... Biz aşağı Avusturya'daki yurtsever ve devrimciler :

- a) Aşağı Avusturya'daki işçilerin baskı ve sömürüye karşı birliğini sağlamak,
- b) Burada kaldığımız sürece, ekonomik ve demokratik haklarımız için Avusturya tekelleri burjuvazisine karşı mücadele etmek,
- c) Buradaki Türkiyelilerin çeşitli problemlerine gücümüz oranında yardımcı olmak.
- d) Türkiye'de halkımızın ve devrimci kardeşlerimizin verdiği bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesini desteklemek amacıyla AŞAĞI AVUSTURYA TÜRKİYELİ İŞÇİ-GENÇLİK BİRLİĞİNİ kurmaya karar verdik. Bu birliği kurmak için ÖRGÜTLEME KOMİTESİNİ oluşturduk. Örgütlenme komitesi kurulacak derneğin ilkelerini ana hatlarıyla şöyle tesbit etti.

1- Anti-faşist(anti-sosyal faşist), anti-

Devamı 9. sayfa

DEVLETİN DÖVİZ POLİTİKASI İŞÇİLERİ SOYMA ARACIDIR!

AMERİKA

KISA AÇIKLAMA: Geçen sayımızda bedelli askerlik konusunda bir yazı yayınlamıştık. Bu yazımızda bedelli askerlik konusunda hükümetin "10.000 DM karşılığında yurttaşın askerliği muaf tutma planlarını açıkladık. Şubat ayı içinde toplanan yüksek Askeri Şura bu konuyu görüşerek, bedelli askerlik hizmetleri meclis sevkini kararlaştırdı. Ancak bedelin nasıl alınacağını (peşin para mı? yoksa taksitle mi? yoksa tasarruf hesabı mı?) ve kaç miktarda (Maliye Bakanlığı 10 bin Mark-Askeri Şura ve Devlet Planlama Teşkilatı 9 bin Mark diyor.) henüz belli değil. Bu meseleleri açıklaya kavaşınca bu konuda yeni bir yazı yayınlayacağız.

MÜCADELE

Geçen 29. sayımızda Ecevit Hükümetinin dövizi açıkladığına ilişkin gözlemlerini biz yurtdışındaki işçilerin cep-lerindeki paralara diktiğini sebepleriyle yazmıştık. Bu seferki yazımızda İmar ve İskan Bakanının 16.12.78 tarihli açıklamasını ele alacağız. Adı geçen tarihte İmar ve İskan Bakanı Ahmet Karahasan 775 sayılı yasaya dayanarak kısıt adı "Yurtta Yuva" olan projeye Yurtdışındaki işçilere satmak amacıyla konutların yapılacağını açıkladı. Bu konutlar, diğer "proje" ve tedbirlerde olduğu gibi döviz karşılığını satılacaktır.

Bakan, yapılabilmek üzere üç tip olacaktır. Bakan söylüyor ve karşılığının da peşin alınacağını belirtiyor. Ve bu konutların karşılığını yatırılabilmek için bir yıl öncesinden yatırılacak şartın olarak belirtiyor.

Fiatlar birinci tip için 70.000 DM. İkinci tip için bakanın deyimiyle "Halk tipi" evlere 35 bin DM olarak tespit ediyor. Bakan, bu açıklamalarının dışında "Kurtarılmış işçilerin mesken sorunlarında kurtarılmalıdır.", "fiatlarımız devletin güvencesini ortaya koymaktadır." gibi in-cillerle demecini süslüyor.

Gelelim "Yurtta Yuva" projesinin gerçek niteliğine:

Her şeyden önce şunu kesin olarak belir-telim ki, parasız peşin olarak bedelli askerlik evlerin iki yılını teslim edilebileceğidir. Sebep gelince: Seneler önce, milyonlar, hatta milyarlar toplandı. Varto, Lice ve Kuradiye afetzedelerinin evleri halen yapılmamıştır. Hükümetin bu tecrübelerinden dolayı Patron-ağa devletinin palavralarına karnı toktur. Aynı palavraları devletten o günkü yöneticiler söylüyorlardı. Hatta onlar o zamanlar değil iki yıl; ayları ve hatta günleri örnek gösteriyorlardı. Bu vaatlerin "doğruluğunu" zaman içinde gördük. Bırakalım eski vaatleri halen kamuoyuna yoğun bir şekilde ilgilendiren Wels FARGO olayına bakalım ve bu vaatlerin ne kadar güven verdiğini görmemiz mümkündür. Olay şu: TC Hükümeti adı geçen bankadan aldığı kredi zamanında ödeyemediği için Türkiye'nin üç yıllık tarım ürünleri ihracatını bu bankaya rehin veriyor. Şimdi bu vadeleri göz önüne getirelim ve bankanın vaatlerinin doğruluğuna bakalım. Gayet açıktır ki bu vaatler birer boş sedadan öte bir şey değildir. Böyle olacağı için Bakan parayı peşin almayı ihmal etmiyor. Çünkü devletin kurumları, bizzat devletten emin değildirler.

"İşçileri kandırılmadan kurtaracağız" diyen Bakan kendisi, bizzat işçileri kandırma çabasındadır.

Gelelim fiatlara: Birinci tip evler ki bu tür evler sadece yurtdışındaki parabalalarına düşünülmüştür- 70 bin Mark'tır. Bu fiyat şimdiki resmi kur'a göre bir milyonun üstünde bir yükü tutmaktadır. Türk

lirasının her ay hatta basan her gün değer kaybettiği düşünülürse, bu fiyat evlerin teslimine kadar iki katına, belki de daha fazla bir fiyata mal olacaktır. Bunu yurtdışında emeği ile geçinen bir işçinin böyle bir evi satın alması mümkün değil, alsa ancak exportlar, süksesli torunlar ve akıncı tip evlerdir.

İkinci tip evler, bakanın deyimiyle "Halk Tipi" (!) evlere gelince: Bu tip evlerin sadece niteliğine bakmakla bile Ecevit Hükümetinin ne kadar halkı aldığını iddia eden Ecevit ve Hükümeti halk için kalorifer siz iki odalı evleri layık görüyor. Ve bir kaç bin tuvaladan meydana gelen evler için 600 bin lira, karşılığında para istemektedir. Bu tip evlerin fiyatını göz önüne almasak bile, hükümetin sadece niteliğine bakmamızda, hükümetin bizimle alay etmediğini düşünmek elden değil.

Örneğin, ortalama 3-4 çocuklu olan Türki-yeli bir ailenin bu evin neresine sığacağı merak konusu. Yani Türkiye'den gelmemiş olsaydık bu evlerin bir Türkiyeliliye yetebileceğini düşünbilirdik. Ancak Türkiyelili oluşumuz ve de bir aileye nasıl bir evin gerekli olduğunu bilmemiz bu projenin ne kadar saçmalıklarla dolu olduğunu bilmemize yetiyor.

Böyle evleri bizlere kazıklamaya çalışan sahte halkçı Ecevit Hükümeti ya biz halkı enayi sanıyor, ya da halkı hiç tanı-mıyor. Bizce birinci tahmin doğrudur. Böyle bir ev tipi, en fazla, çocuksuz bir aile için yeterli olabilir, dolayısıyla hiç birimize yaramıyacaktır.

Bitün bunlar Bakanın kamuoyuna açıkladığı "Yurtta Yuva" projesinin altında yatan gerçeğin aslında "Yurtta Kazık" projesinden öte bir şey olmadığını gösteriyor.

Ecevit Hükümetinin diğer "tedbir" ve ka-nunlarında olduğu gibi bu tür tuzaklarla cebimizdeki dövizlere göz koymakta, Kom-prador Patron-Ağa Devletinin plansız ekonominin neticesi; düştükleri döviz darboğazının günahını bizlere yüklemeye çalışmaktadır.

-ECEVİT HÜKÜMETİNİN "YURTTA YUVA" PROJESİ - YURTTA KAZIK PROJESİDİR: YUVA KANAKAYALIM!
- Ecevit Hükümetinin halkçı, özgürlükçü, demokrasi palavraları gibi bu şefkatli sözlerin altında yatanda yine yalan dolan ve palavradır.
- Ecevit Hükümeti de gelmiş geçmiş diğer hakim sınıf hükümetleri gibi bizi sadece döviz yumurtlayan tavuklar olarak görmektedir. Şunu iyi bilelim ki hakim sınıflara verdiğimiz her kuruş bize kuruş olarak dönmektedir, bunu içinde bulunduğumuz son dönemlerde daha iyi kavramaktayız.

N. Bak

FRANSA

Ülkemizde halkımızın canı, canı pahasına kazandığı ekonomik, demokratik hak ve özgürlüklere çeşitli milliyetlerden halkımızın halk iktidarı yolunda verdiği mücadele ye, kürt ulusuna komprador patron ağa devleti geçtiğimiz yılın son ayında açtığı saldırılarını yoğunlaştırdı. "2 ay" süreyle açık faşizm demek olan "sıkıyönetim" ilan ederek emperyalist efendilerinin dediğini yaptılar.

Bugün halkımızın bir parçası olan biz yurtdışındaki işçi, öğrenci ve emekçiler faşist katliamları ve sıkıyönetimi protesto için 27 Ocak, Cumartesi günü FTÖB olarak bir yürüyüş düzenledik. Fransa'nın Strasbourg şehrinde yapılan bu yürüyüşe, halk düşmanı faşist ve sosyal faşistlere ve Fransız emperyalizminin tüm engellemelerine rağmen diğer milliyetlerden çeşitli örgütler (İranlı öğrenciler örgütü, Afganlı öğrenciler örgütü, Fransız komünist partisi ve diğerleri) katıldı. Fransa emekçiler kültür derneği-FTED, Fransa Türkiyelili öğrenci birliği-FTÖB ve Partizan sempatanları) katıldı.

Havanın soğuk, karlı ve yağmurlu olması ve Fransız emperyalizminin uşakları polis tarafından ATIF ve ATÖF'lü arkadaşların Fransa'ya sokulmaması yürüyüşü olumsuz yönde etkiledi. Canlı bir şekilde geçen yürüyüşte Fransızca türkçe bildiriler dağıtıldı, konuşmalar yapıldı. -Marşa yarımız sarıdır, faşist

26 Ocak 1979 gecesi faşistler New York'daki düzenlemişlerdir. Bir saldırı düzenlemişlerdir.

Bu saldırı üzerine TÖB Yönetim Kurulu; ATIF Yönetim kuruluna bir mesaj yollayarak; ATIF'den dayanışma beklediklerini bildirmişlerdir.

Aşağıda TÖB Yönetim Kurulu'nun, ATIF Yönetim Kurulu'na gönderdiği yazının tam metnini yayınlıyor; ve öğrenci derneğinin faşist saldırı ile ilgili olarak çıkarıldığı bildirimlerden alıntılar yapıyoruz.

New York'daki Türkiyelili Öğrenciler Birliğini bütün gücümüzle, maddi ve manevi olarak destekleyelim.

" ATIF MERKEZ YÖNETİM KURULU'NA

Değerli arkadaşlar,
İlişikte 26 Ocak 1979 gecesi, Kongre öncesi, derneğimize yapılan faşist saldırı ile ilgili bildirimlerimiz bulunmaktadır.

Dayanışma desteğinizi aşağıdaki adrese yollamanızı bekliyoruz.

Devrimci selamlar
TÖB YÖNETİM KURULU

ADRES: GPO Box 2171

N.Y.C.10001

"... 25 Ocak 1979 gecesi faşist MHP'li militanlar, Türkiyelili Öğrenciler Birliği'nin New York'daki lokallerine saldırdılar. Bu etrafı kırıp döktüler. Dernekler basıldı, makineleri tahrip edilmiş, demokrat, devrimci yayınlar yakılmış (Cumhuriyet gazetesini dahil), "FAŞİZMİNİZ GEMİLERİ, MHP ÜLKÜCÜ DERNEKLERİ KATİLLERİ" sloganları; öldürülen devrimcilerimizin resimleri yitirilmiştir. Duvara, "FAŞİZMİNİZ GEMİLERİ", "MİLLİYETÇİ TÜRKİYELİLİK" sloganları ve MHP'nin amblemi 3 ay sembolü boyayla yazılmıştır.

...
Derneğimize saldırıyı yıllık olağan Genel Kurul kongremizden bir gün önce gerçekleştirdiler.

Amerika'da Türkiyelili gençliğin, öğrencilerin, anti-faşist, anti-emperyalist demokratik kitle örgütü olan Türkiyelili öğrencilerin Birliği, halka yönelik faşist saldırılara ve katliamlara şiddetle karşı çıkmaktadır. Amerikan kamuoyuna, türkiye halklarının mücadelesini anlatmak, faşist katliamların sorumlularını Kontr-gerilla, MHP-MHP-ÜGD vs. teşhir kampanyasını aralıksız sürdürmekteydi. En son olarak Kahramanmaraş'taki faşist resmî sivil güçlerin halka yönlendirdiği katliamı ve akabinde ilan edilen sıkıyönetimi protesto etmek için 1 Ocak 1979 tarihinde başlayan 5 günlük açlık grevini sürdürmüşlerdir. Bu direniş Türkiye ve Amerika kamuoyuna geniş yankı yapmıştı.

...
Bu saldırı, Amerika'da Türkiyelili öğrenciler Birliği'nin, halkımızın bağımsızlık mücadelesine verdiği desteği engellemek, Türkiye'deki faşizmi Amerika kamuoyundaki teşhir çalışmamızı durdurmak, üyelerimizin akademik demokrat hakları için mücadelemizi engellemeye yönelmiştir.

Devamı 10. sayfa

Avusturya (ATİGB/ÖK) Baştarafı 8. sayfa

- emperyalist (anti-sosyal emperyalist)
- 2- Birlik kitesinin ekonomik-demokratik haklarını savunmak.
- 3- Türkiye'deki bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesini maddi ve manevi olarak desteklemek.
- 4- Çeşitli milliyetlerden halkların ve işçilerin var olan kardeşlik bağlarını geliştirmek, pekiştirmek.
- 5- Emperyalizmin yoz kültürüne karşı halkımızın öz kültürünü yaymak.
- 6- Ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak.
- 7- Millî zulme karşı çıkmak.

İşte biz yukarıdaki ilkeler doğrultusunda, örgütlü mücadelenin zorunluluğunu kavradık. Bu mücadelemizi daha üst örgütsel boyutlara (dernek kararları) ulaştırarak işçi ve genç arkadaşlarımızı yukarıdaki ilkelerimiz ışığında mücadeleye ve örgütlemeye çağırıyoruz..."

-YAŞASIN AŞAĞI AVUSTURYA TÜRKİYELİ İŞÇİ-GENEL BİRLİĞİ ÖRGÜTLEMELERİ KOMİTESİ !

lerden hesap sorulacaktır, bebeleri vuran faşist köpekler, döktükleri kanda boğulacaktır!
- Maraş'ın katili patron-ağa devleti !
- Yaşasın enternasyonal dayanışma !
gibi iki dilden iki sloganlar atıldı.
Yürüyüş sonunda place Kleber meydanında miting yapıldı. FTÖB adına ve Partizan adına söz alan arkadaşlar Maraş katliamı ve sıkıyönetim üzerine konuşular. Almanya'dan gelen ATIF- ATÖF üyesi arkadaşları sınırдан sokulan ATIF- ATÖF polislerinin bu anti-demokratik hareketi de kınandı.

Hava devamlı yağışlı olduğundan 20 dakika süren konuşmalar sonunda miting düzenli bir şekilde dağıldı. Yürüyüş genel olarak örgütlü, düzenli olarak olumlu bir şekilde geçti. Biz sunuda gördük ki kendilerine anti-faşist, anti-emperyalist diyen D.Yol, D.Sol ve Halkın Kurtuluşu yürüyüşüne katılmayarak ne derece faşizme ve emperyalizme karşı olduklarını ortaya koydular. Halk saflarında "Birlik" isteyenlerin, kendi tek çıkarlarını ön plana aldıklarından nasıl halka sırt çevirdiklerinde gördük.

- KAHROLSUN FAŞİST KATLIAMLAR !
- SIKIYÖNETİM KALKMALI, FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORULMALIDIR !
- KAHROLSUN MİLLÎ ZULM !
- KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !
- FAŞİZME ÖLÜM, YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ !
- YAŞASIN İNTERNASYONAL DAYANIŞMA !

OBERHAUSEN

OBERHAUSEN TÜRKİYELİ İŞÇİLER
DERNEĞİ KURULDU:
HALKIN KURTULUŞU BÖLÜCÜLÜK YAPIYOR !

Oberhausen'da oturan Türkiyeli işçiler bir dernek kurmak için 6 ay önce kendi aralarında bir komite oluşturular. Bu komite derneğin kurulması için çalışmalar yürüttü. Çalışmalar arasında 14.10.78 tarihinde yapılan Halk Gecesi de var. Komite Ocak ayının sonlarında çıkardığı bir bildiri ile 11.2.79'da kongre ilan etti. "Halkımıza çağırısı" başlığı ile yayınlanan bildiri özetle şöyle idi:

"Bizler işçiler ve öğrenciler, yurdumuzu terk etmek zorunda kaldık. Çalıştığımız bu ülkede bir yılın problem ve zorlukların içerisinde yaşadığımız ap aştır. Buralar da yabancı oluşumuzla birlikte, genel meselelerimizin başında Almanca lisan bilmeyişimiz, bundan dolayı iş yerlerinde, Arbeitsamt'ta, poliste, okulda, mahkemede, doktorda, hastahane, diğer devlet dairelerinde, ev bulmada ve benzeri meselelerde daima lisan derdi karşımıza çıkmaktadır.

Bu problemlerimizi çözmek için bir dernek kurmak, birleşmek ve birlikte mücadele etmek şarttır. Bizlerin, ekonomik, demokratik ve akademik haklarını savunacak ve hepimizin birliğini sağlayacak olan bu ilerici derneğin kuruluşuna ve yaşamasına katılmak hepimizin görevi olmalıdır.

Derneğimiz, kültürel ve sosyal faaliyetler de yürütecektir."

Bildiride birlik ve birlikte mücadele etmenin gerekliliği ve bir dernekte örgütlenmenin önemi vurgulanmakta idi. Kongre bildiride çağrı yapılan tarihte, 68 üyenin katılması ile açıldı. Divan başkanı ve kâtiplerden biri ATİF'li arkadaşlardan seçildi. Kâtibin biri ise Halkın Kurtuluşu sempatzanı idi. Divan seçimi saygı duruşu ve gündemin kabulünden sonra tüzüğün tartışılmasına geçildi.

Derneğin ismi üzerine 4 teklif geldi. ATİF sempatzanı arkadaşlar derneğin isminin Oberhausen ve Çevresi Türkiyeli İşçiler Derneği olmasını; HK sempatzanları ise Türkiyeli İşçi ve Öğrenci Derneği Oberhausen ve Çevresi olmasını istediler.

ATİF sempatzanı arkadaşlar işçilerin ve öğrencilerin ayrı problemleri olduğunu ve işçilerin işçi derneğinde, öğrencilerin öğrenci derneğinde örgütlenmesi gerektiğini savundular.

HK sempatzanları ise, bunun bölücülük olduğunu, işçilerin ve öğrencilerin bir dernekte örgütlenmesini savundular. Tartışmalar epeyce uzadı. Bir önergeden sonra oylamaya sunuldu. Oylamaya geçilmeden önce HK sempatzanları gündemi değiştirmek istedikler.

Divan Gündemin oya sunulduğunu ve oy birliği ile kabul edildiğini ve tekrar değiştirilemeyeceği kararını aldı.

Derneğin ismi oya sunuldu ve ATİF sempatzanı arkadaşların teklifi kabul edildi. İsim üzerine yapılan tartışma, aslında kitlenin derneği anlayışı üzerine yapılan bir tartışma idi.

Oylamadan sonra HK sempatzanı arkadaşlar, Kongrenin dağılması için ellerinden geleni yaptılar. ATİF sempatzanı arkadaşların ağır başlılığı sayesinde HK taraftarlarının çıkarmak istediği bir kavga engellendi. Bu olaydan sonra HK sempatzanları salonu terk ettiler.

Salonda kalan işçiler, Kongreyi devam ettirdiler. Proleter devrimcilerin birliğinden dem vuranlar, ATİF'e "tekkeci, siyaset-siz" diye çamur atanlar, kendilerinin önderliğinde bir tekke kurulması planı boşa çıkınca bölücülük yaptılar. Bu tutumları ile Türkiye'de komprador patronların ve toprak ağalarının B.Almanya'da ise tekeli patronların ve onların devletinin ekmeğine yağ sürdüler.

**-KAHROLSUN İŞÇİLERİN BİRLİĞİNİ BOZAN SAH-TEKARLAR!
-YAŞASIN ATİF!
-YAŞASIN OBERHAUSEN VE ÇEVRESİ TÜRKİYELİ İŞÇİLER DERNEĞİ!**

AMERİKA (TÖB) Baştarafı 9. sayfada

Bu saldırı ile Türkiyeli Öğrenciler Birliği'ni mücadelesinden döndürmek istiyorlarsa yanılıyorlar. Biz kararlı, örgütlü üyelerimiz ve halkımızla birlikte onlara karşı mücadele vereceğiz

Arkadaşlar, Faşist saldırı, NÖB'ün Kongresinin başarıyla üyelerimizin birliğinin kararlılığının daha üst düzeye eriştiği bir şekilde tamamlanmasına rağmen, derneğimiz zayıf yüzünden kullanılamaz durumdadır. Bu yüzden faşistler kısmi olarak amaçlarına eriştiler. Derneğimizin onarımı, makina ve dernek mallarının tamiri için maddi yardımda bulunalım.

TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ NEW YORK

Kültür Nedir?
Baştarafı 5. sayfada

TÜRKİYEDE KÜLTÜR SORUNU

Türkiye yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahiptir. Bu yapı, içerisinde emperyalist yoz kültür ile feodal kültür iç içe geçmiştir. Türkiye'de bir emperyalist kültür vardır; bu kültür ülkenin emperyalizm tarafından siyasi ve ekonomik olarak hakimiyeti altına alınmasını yansıtmaktadır. Bu çeşit kültür, sadece doğrudan emperyalistler tarafından yöneltilen

kültür kuruluşları tarafından teşvik edilmekle kalmamakta, bunun yanı sıra onların uşaklığını yapan, esaret fikirleri yayan bütün kültür ürünleri de emperyalistlere hizmet etmektedirler. Emperyalizmin yoz kültürü; girdiği ülkelere, "kaderciliği", "hayata boşvermişliği", "uşaklık ruhunu" da beraberinde getirmektedir.

Türkiye'de emperyalist kültür ile feodal kültür iç içe geçmiştir. Bunlar kültür alanında gerici bir ittifak içerisinde dirler. Çünkü bu gerici kültür emperyalizme ve feodalizme hizmet etmektedir.

Ülkemizde feodal kültürün yansıması, kadının hala "başlık" karşılığında evlenmesi, yani para ile satılması, dinin büyük bir etkinliği olması; "hacı-hoca"ya inanma vb. gibi şeylerde ifadesini bulmaktadır.

Türkiyede kültür alanında, emperyalist kültür ile feodal kültür at oynatırken; bir de bunlardan gerikalmayan revizyonistler vardır. Bunların yaydığı kültürün özü de, diğerleri ile aynıdır. Sadece şekilsel farklılıklar göstermektedir. Revizyonist kültürün yayıcıları, onlar kendilerine "devrimci sanatçı" diyorlar. Türkiye'de açlık, yoksulluk edebiyatı ile kitleleri avutmaya çalışmakta; yani uşaklık ruhunu yaymaya çalışmaktadırlar. Oysa asıl amaçları; efendileri olan Rus sosyal-emperyalistlerine hizmette kusur etmemektir. Bunlar somut olarak sosyal emperyalizme ve faşist düzene hizmet eden "düzen sanatçıları"dırlar.

Emperyalist, feodal ve revizyonist kültüre karşı mücadelede ATİF'e ve devrimci sanatçılara yüklü görevler düşmektedir.

Bunlardan birincisi, gerici kültür alanında ittifak kuran, revizyonist, feodal, ve emperyalist kültüre ve bu kültürün temsilcilerine teşhir etmektedir. İkincisi, dünya proleteryanının zengin mirasına sahip çıkarak bunu geliştirmek, çünkü burjuvazi proleteryanın zengin kültür mirasına azgınca saldırarak; ortadan kaldırmak istemektedir. Buna sahip çıkmak hem de geliştirmek acil görevlerden bir tanesidir.

Proleteryanın kültürüne sahip çıkmak nasıl olacaktır ?

Geçmiş sınıf mücadeleleri tarihi ezilen ve sömürülenlerin sömürücü sınıflara karşı verdiği mücadelelerle doludur. İşçi sınıfı iktidar mücadelesi ile

birlikte kültür ve kültürün bir parçası olan (edebiyat, sanat, şiir) ile de bir mücadele vermiştir. Zamanın proleter, ilerici, devrimci sanatçıları, şiirleri, yazılarıyla ezilen sınıflara umut ve cesaret vermiş; devrimin propogandasını yapmışlardır.

Örneğin bu sayımızda yer alan, proleter devrimci sanatçı bir Bertolt Brecht vardır. Bertolt Brecht, yazdığı eserlerle şiirlerle sınıfsız toplumun propogandasını yapmış, ezen sınıflara karşı amansız bir mücadele vermiştir. İşte buna sahip çıkmak, tanıtmak, ondan esinlenip, geliştirmek gerekmektedir.

Proleteryanın kültürüne sahip çıkmak ancak bu şekilde mümkün olacaktır. Yeri geldikçe, kendi ülkelerinde önemli rol oynayan, devrimci, ilerici, demokrat sanatçıları tanıtacağımızdan bu sayımızda hepsini birden ele almıyoruz.

Demokratik halk devrimimizin bir parçası olan; Devrimci kültür ve sanat çalışmalarımızı geliştirelim.

- YAŞASIN PROLETERYANIN KÜLTÜRÜ !

-KAHROLSUN EMPERYALİST-FEODAL VE REVİZYONİST KÜLTÜR !

L.AKIN

IMPRESSUM: V. I. S. D. P. E. YURDAKAN
1. Berlin 36, Postfach 360171
Banka Hesap Nr.: DEUTSCHE BANK
BERLIN
Zweigstelle 94 Konto Nr. 675 9930
Bankleitzahl 100 70000
Yazışma Adresi: 1. Berlin 36
Postfach 360171

www.partizansiv.net

ÇHC-ABD Baştarafı 12. sayfada

lerin bugünden itibaren (1 Ocak 79) normalleşeceğini (!) vurguladı. Bu yeni gelişmeler hem Çin'li modern revizyonistlerinin hem de ABD'li emperyalistlerin bakışı açısından, yeni bir çağın (!) başlangıcı olmaktadır idi.

Şubat ayı başında ise, ÇHC Devlet Başkan Yardımcısı Deng Hsiao Ping, ABD devlet Başkanı Carter ile görüşmelerini sürdürmek üzere ABD'ye resmi bir ziyarete gitti. Bu ziyaret sırasında ÇHC ve ABD arasında, bilimsel ve teknolojik işbirliği, kültürel ve konsolosluk anlaşmaları imzalandı. Çin, renkli televizyon yayınları için bir haberleşme uydusu, 50 milyar volt gücünde bir nükleer güçlendirici ve bir de dünyanın fotoğraflarını çeken bir uydu satın aldı. Diğer anlaşmalarda ise her iki ülkenin 3 büyük şehrinde konsoloslukların açılmasını ve kültürel ilişkilerin geliştirilmesini öngörüyordu.

Deng'in ABD gezisi sırasında resmi görüşmelerden daha çok ilginç olanı, Time dergisine verdiği demeç idi. Deng demecinde; "Kutup ayısı Sovyetleri zincire vurabilmenin tek gerçekçi yolunun ABD-Batı Avrupa ve Japonya ile aynı cephede birleşme olduğunu söylerken "gelişmiş ülkelerden sermaye ithali ve onların özellikle iş adresi alanındaki deneylerinden yararlanmanın da gerekli olduğunu inandığını" belirlemekten de çekinmedi.

Deng ve Hua Kiliğinin Rus sosyal emperyalizmi dışındaki emperyalist güçleri şirin gösterme politikası, pratikte Rus sosyal emperyalizmi dışındaki emperyalist güçler ile kenetlenme ve onlara hizmet politikası olarak kendini gösterdi. Çin'li modern revizyonistler emperyalizme karşı mücadeleyi tek bir emperyalist büyük güce karşı mücadeleye indirgediler. Emperyalizme karşı mücadele ne yalnız Rus sosyal emperyalizmine karşı mücadele ne de diğer emperyalist güçlere dayanarak bir tek emperyalist güce karşı mücadeledir. Çin'li modern revizyonistlerin emperyalizme karşı mücadeleden anladıkları, diğer emperyalist güçler ile bir cephe oluşturarak veya onların desteğini sağlayarak yalnızca Rus sosyal emperyalizmine karşı mücadeledir. Hatta Deng demecinin devamında "artık ABD'nin yeni bir dünya savaşını yürütme sebebinin olmadığını ve Sovyetler Birliğinin tek savaş kışkırtıcısı" olduğunu belirledi. Modern revizyonist üç dünya teorisinin dünyayı üç ayrı parçaya bölerek, birinci dünya diye adlandırdığı ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi ile, ikinci dünya diye adlandırdığı diğer emperyalist güçler arasında nitelik farkı yaratan ve diğer emperyalist güçleri şirin gösteren anlayışı, bu teorisinin yaratıcısı olan Deng'in ABD gezisi sırasında daha da yenilikler kazandı. Rus sosyal emperyalizminin tek savaş kışkırtıcılığını yaptığı iddia eden Deng, Rus sosyal emperyalizmi ile onun dışında kalan emperyalist güçlerin arasında nitelik farkı olduğunu ve onların emperyalist karakterden uzak olduğu anlayışını yaymaktadır. Böyle bir anlayış, Rus sosyal emperyalizmi dışındaki emperyalist güçlere, son tahlilde emperyalizme hizmet anlayışıdır.

ABD ile ilişkilerin geliştirilmesinin Mao Zedung döneminde başladığını iddia eden Deng, Mao üzerine yaptığı bir konuşmada "Başkan Mao'nun hatası olduğunu da söylemek istemiyoruz. Var olan koşulların sınırlılığı nedeniyle onun da hayatta bulunduğu sürece göremediği ve kavrayamadığı şeyler olmuştur. Şimdi yeni koşullar ile karşı karşıyayız." demektedir. Nedir bu yeni koşullar? Mao'nun yaşadığı dönem ile bugün arasındaki farklılık nedir?

İçinde yaşadığımız süreç, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı değildir. Ama modern revizyonistlere göre değildir. Proleteryanın devrim mücadelesini saptırmak isteyen her modern revizyonistin yaptığı gibi Hua ve Deng Kiliğinin yaptığı da, koşulların farklılığı demogojisidir. Bu ucuz bir demogojidir.

ÇHC'de hakimiyetlerini pekiştiren modern revizyonistler suyak Proleter Kültür Devrimi sürecinde el konulan kapitalistlerin servetlerini ve mallarını geçen ay sonuna geri verdi. Hem de el konulduğu günden bu yana servetlerinin faizleri de ödendi. Yine kapitalistlerin ücretleri ve emeklilikleri geri verildi. Elbette kapitalistlere geri ödenen büyük miktardaki servet, Çin'li işçi ve köylülerin sırtına yüklenmektedir. Milyonlarca değeri olan bu tutar, Çin'li işçi ve köylülere ödetilmektedir. Çin'de lüks, renkli televizyon, Paris modası muazzam özel evler alabildiğine yaygınlaştı. Burada önemli olan kültür devrimi ile el konulan kapitalistlerin servetleri kendilerine geri verilmekle Çin pazarlarında özel sermaye tekrar ortaya çıktı. Çin'de kapitalizmin restorasyonu büyük bir hızla ilerlemeye devam ediyor.

Modern revizyonistlerin demogojileri sömürü ve baskısı Çin işçi sınıfının mücadelesini durduramayacaktır. Çin proleteryanı onların emperyalist uşaklığı maskelerini düşürecek ve kurtuluşlarını gerçekleştirecektir.

V. Işık

Iran Bastarafi 12.sayfada

4 Şubat:Bahtiyar,Humeyni'nin ilan edeceği hükümete itiraz etmediğini fakat, kurulan bu yeni hükümet aktifleşirse buna karşı mücadele edeceklerini açıkladı.

5 Şubat: Humeyni muhalefet politikacılarından Mehdi Bazargan'ı geçici hükümetin başkanı ilan etti.

6 Şubat:Bahtiyar hükümetten çekilmek isteyen bakanların başvurularını reddetti. 10 binlerce yürüyüşçü,Bahtiyar'ın yıkılması için gösteriler yaptı. Yürüyüşler, gösteriler,ardı arkası kesilmeden devam etti.

Bazargan,kendi deyişimiyle İran İslam Cumhuriyetinin temelini oluşturan ve 6 noktada topladığı programını açıkladı. Bu programda şu maddeler yer almaktadır: 1-Bahtiyar,iktidarı Humeyni'ye vermeli-dir.

2-Gelecekteki devlet şekli halk oylaması ile yürürlüğe girmelidir.

3-Devlet yapısı yeniden örgütlenmelidir.

4-Yeni bir anayasa temelini oluşturacak meclisin seçiminin hazırlanması gereklidir.

5-Yeni bir anayasa hazırlanmalıdır.

6-Seçimlerle yeni bir hükümet oluşturulmalıdır.

10 Şubat:İran'da iç savaş devam ediyor.

Bu arada orduda,hava kuvvetlerinin bir kesimi,halkın üzerine ateş açmayacaklarını ilan ettiler.Ve bunun için açlık grevi yaptılar.Hava kuvvetleri içinde Humeyni taraftarları ölüm cezasına çarptırıldı.Şah ordusu böylece parçalanmaya başladı.Orduda Humeyni'nin,İran'a ayak bastığını gösteren filmin oynatılması yasaklandı.150 tane Humeyni taraftarı tevkif edildi.Bu tevkif edilen kişiler bizzat Humeyni'yi ziyaret etmişlerdi.Yasağa rağmen hava kuvvetleri kışlasında Humeyni'nin İran'a gelişinin filmi gösterilmesi sırasında isyan başladı.Kışla ayaklananların eline geçti.Silahlar halka dağıtıldı. Bu arada "Halk Fedaileri" adlı grup 1500-2000 kişilik, "Halk Müca-

itleri" adlı grup 600-700 kişilik kuvvet ile 15 polis istasyonunu bastılar.Ve böylece çarpışmalar bütün İran'da devam etti.Ordu iki gün süren çatışmalar sonunda Bahtiyar hükümetini desteklemeyeceğini açıkladı.Böylece Bahtiyar hükümeti devrildi ve Bahtiyar tutuklandı.

Hükümeti ele geçirir geçirmez,halka silahları bırakmalarını emreden Humeyni'nin bu çağrısı karşısında halk silahlarını bırakmadı.Özellikle "Halk Fedaileri" ve "Halk Mücaitleri" adlı gruplar bir yandan,gerçek kurtuluşun ancak silahları elden bırakmamakla olacağı propagandasını yapıp,diğer yandan Humeyni'nin kendileriyle anlaşması halinde silahları bırakacaklarını vaad ettiler. Demokrasiyen, fikir özgürlüğünden bahseden Humeyni,hükümeti kurduktan sonra "Ülkede kanunsuz eyleme girişen soyguncuları şahı eddiğim gibi ezeceğim" diyerek kendisine karşı gelenleri tehdit etmiştir.

82 yaşındaki Şii lider,işe ilk olarak eski hükümet ve rejim görevlilerini,özellikle de gizli polis teşkilatı SAVAK ajanlarını tutuklayıp idam etmekle başladı.Şimdiye kadar 400 kişi tutuklanmış, onlarca idam edilmiştir.Humeyni sadece Şah taraftarlarını değil,kendine karşı gelen gerçek devrimcileri de tutuklayıp hapse attırmaktadır.

İran'da Humeyni'nin hükümet kurmasıyla olaylar durmamıştır.Humeyni'nin silahları bırakın çağrısına rağmen,gerçek devrimciler daha da fazla silahlanmışlar ve mücadelelerine Demokratik Halk Devriminin gerçekleşmesine kadar devam edeceklerdir.

Büyük bir azimle direnip Şah'ı deviren yiğit İran halkının gerçek kurtuluşu,ellerindeki silahları hiç bir zaman bırakmamakla gerçekleşecektir.

Tüm dünya halklarının olduğu gibi,İran halkının da kurtuluşu Demokratik Halk Devrimi ile gerçekleşecektir.

Y.CAN

NAZİZM HORTLUYOR Bastarafi 12.sayfada

Faşistlerin evlerindeki silahlar!

man tekeli burjuvazisi,daha dün emekçi kitleler üzerine faşizmi açıkça uyguluyordu.

Hitler faşizmini hortlatmaya çalışan Nazi faşistlerinin faaliyetleri bizzat B.Alman tekeli burjuvazisi ve polisi tarafından bilinmesine rağmen,bu faşistler faaliyetlerini sürdürmektedirler. Göstermelik olarak yakalanan faşistler B.Almanya ve B.Berlin'in hemen hemen her bölgesinde serbest bırakılmaktadırlar. B.Berlin polisi 30 Ocak'ta,Hitler'in iktidara gelişinin 46. yıldönümünü protesto eden, faşizmi protesto eden Alman ve yabancı anti-faşist, anti-emperyalist örgütler ve kitlelerin yürüyüşüne engel olmak istemesi,her tarafı kollararak saldırıya hazır bulunması; diğer taraftan Hitler'in iktidara gelişini kutlayan bir avuç faşisti büyük

bir dikkatle korumaları, B.Alman tekeli burjuvazisinin faşizme sadece lafta karşı olduğunu açıkça göstermektedir. Hatta B.Alman tekeli burjuvazisinin sözcüleri,hem faşizme,hem de komünizme karşı olduklarını, ama komünistlerin faşistlerden daha tehlikeli olduğunu söylemektedirler.

B.Alman tekeli burjuvazisi,proletaryasının ve emekçi kitlelerin canı pahasına kazandığı demokratik hakları adım adım kaldırmakta, faşist yabancılar kanunu ile,yabancıların tüm haklarını ellerinden almakta,yürüyüş, devrimci yayın, örgütlenme hakkını kaldırmaya yönelmektedir.

B.Alman emperyalizmi aynı zamanda,devrimcilerin savunma haklarını ellerinden almakta,devrimcileri hücrelerde "intihar" ettirmekte, devrimci propaganda yapan teşkilatlara baskı yapmaktadır.

Hitler taslağı,ırkçı faşist MHP komandolarının B.Almanya ve B.Berlin çapında gösterdikleri faaliyetleri serbest bırakmakta,bizzat MHP faşistlerinin ATİF,ATÖF diğer ilericilerle teşkilatları ve üyelerine karşı giriştiği saldırılara göz yummakta, faşistlerin devrimcilere karşı saldırılarının ardından,faşistleri değil,devrimcileri ve ilericileri tutuklamaktadır. Böylece B.Alman emperyalistleri MHP faşistlerinin ve onların B.Almanya ve B.Berlin'deki faşist propaganda ve faaliyetlerinin destekçisi olmaktadır.

Bu yüzden B.Alman emperyalistlerinin faşizme karşı olması demogojiden ibarettir.

Tarih göstermiştir ki, tekeli burjuvazi gerekli gördüğü zaman faşist diktatörlüğü açıkça kurmaktadır.

Tüm devrimci ve ilericilerin görevi, B.Almanya şartlarında, demokratik haklarımızı yapılan tüm saldırılara karşı birleşmek ve mücadele etmektir.Nazi faşistlerini ve B.Alman emperyalistlerinin faşizme doğru hızla ilerlediğini teşhir etmektir.

B.Yeşim

Vietnam-Kamboçya Bastarafi 12.sayfada

güce onun uşağı faşist bir rejime karşı 5 yıllık mücadele sonunda kazandığı zaferi,kontrolü altında bulundurduğu kırlık alanlarda başka bir emperyalist güç ve onun uşaklığını yapan bir hükümete karşı verilen,verilecek olan mücadelenin hazırlığı ve ateşi altında kutlamak durumundadır.

Rus sosyal emperyalizmi ve onun Vietnamlı ve Kamboçya'lı uşakları,Kamboçya'ya karşı Hitler usulü yürüttükleri "yıldırım savaşın" sebebi olarak Kamboçya halkının barbar bir rejim altında yaşadığı ve bir milyon üzerinde kamboçyalının bu rejim tarafından katledildiğini gösteriyorlar.Yani Rus sosyal emperyalizmi ve onun Vietnam'lı,Kamboçya'lı uşakları 'insansever' bir maskenin ardına gizlenerek Kamboçya'ya saldırılarını ve Kamboçya'nın bir kısmını işgallerini bu kılıfla gizlemeye çalışıyorlar.Bir an için Rus sosyal emperyalistleri ve onların uşaklarının iddialarının doğruluğunu kabul bile etsek,bu durum Rus sosyal emperyalizmine ve kendi ülkelerinde ve kontrolü altında bulundurduğu ülkelerde faşizmi uygulayan ve uygulattıran sosyal faşizmin kaynağı güce hiç bir zaman Kamboçya'ya olduğu gibi başka bir ülkeye de müdahale,onun iç işlerine karışma hakkı vermez.Biz devrimciler Türkiye halkının faşizm altında inim inim inlediği bir sırada bile Rus sosyal emperyalizminin Türkiye'ye müdahale ederek,sözümüne,Türkiye halkını faşizmden "kurtarmasına" karşıyız. Çünkü kendisi emperyalist faşist olan bir gücün halklara vereceği hiçbir kurtuluş yoktur.Gerçek devrimciler Rus sosyal emperyalizmi ve onun yandaşlarının 1968'de Çekoslovakya halkını nasıl "kurtardıklarını" bildiklerinden,Kamboçya'ya karşı yürütülen bu saldırının da faşist bir saldırı olduğunu çok iyi biliyorlar.

Rus sosyal emperyalizmi ve onun uşaklarının Kamboçya'ya müdahalelerine bahane olarak gösterdikleri şeyleri aynen ABD emperyalizmi ve B.Avrupa'lı emperyalist güçler,Fransa,B.Almanya,İngiltere vs. dahil olmak üzere dünyadaki tüm emperyalist güçler söylemektedirler. 1 milyon kişinin öldürülmesi vs. gibi iddiaların bir tanesi de,17 Nisan 1975'ten sonra -yani ABD emperyalizmine ve onun uşağı faşist Lon Nol rejimine karşı kazanılan zafere- Kamboçya'daki büyük şehirlerin özellikle de Phnom Penh'in silah zoruyla boşaltıldığıdır. Yani yeni rejim,şehirlere ve şehirlilere karşı düşmanca bir politika izleyerek onları kırlara sürmüştür.

Meseleye yüzeysel açıdan yaklaşıldığında,bu iddia doğru gibi gözükmektedir.Ama meselenin özüne yaklaşıldığında,gerçek durumun hiç de görüldüğü gibi olmadığıdır.

Kurtuluş savaşının başarıyla ulaştığı günlerde şehirlerin -özellikle de Phnom Penh'in- durumu nedir?

Faşist general Lon Nol,ABD emperyalizminin yönlendirmesi ve desteği ile 18 Mart 1970'te bir darbe yaparak Sihanuk'u ve hükümetini devirmiştir.Bu darbeden sonra Kamboçya halkının,ABD emperyalizminin uşağı faşist Lon Nol rejimine ve sonlara doğru da,doğrudan ABD emperyalizmine karşı mücadelesi başlar. 5 yıl devam eden bu mücadele sırasında Kamboçya halkı 500 bin civarında ölü verir. 700 bin civarında kişi ise yaralanmış ve sakat kalmıştır.Kamboçya halkının mücadelesi kırlardan şehirlere doğru gelişmiş,kırlar adım adım kurtarıldıktan sonra 17 Nisan 1975'te de başkent Phnom Penh zaptedilerek ABD emperyalizmi ve onun uşağı Lon Nol'in faşist düzenine son verilmiştir.

Phnom Penh zaptedildiğinde şehrin durumu şöyledir:

Savaşın önce 600 bin kişinin yaşadığı Phnom Penh'de şimdi 3 milyon kişi yaşamaktadır. Bu 2,4 milyon kişinin ancak 400 bin kişisi mülteci olarak kayıtlıdır. Yani,bu kişiler devletin çok sınırlı yardımından faydalanabilmektedirler.Diğerleri ise karınlarını doyurabilmek için hırsızlık,fuhuş gibi "iş" lerle uğraşmaktadırlar.

Savaşın sonlarına doğru ülkenin tamamı -Phnom Penh hariç- Kamboçya kurtuluş hareketinin kontrolü altında olduğundan, şehir yiyecek, içecek sıkıntısı içinde bulunmaktadır. Eğer ABD emperyalizmi gönderir ise,şehirde yenecek piring bulunmaktadır. Ama onun da kilosu eskiden 10 Riel iken,1973 Aralığında 125 Riel,1974 Aralığında ise 340 Riel olmuştur.

Yiyecek sıkıntısı yanında,şehrin su ihtiyacını karşılayan tesislerin de bozulmasıyla su sıkıntısı da başgöstermiştir.Kanalizasyon tesisleri ise bakımsızlıktan bozulduğundan,kanalizasyon suları caddelerden,sokaklardan akmaya başlamış,bu durum da salgın hastalıklarının çıkmasına zemin hazırlamıştır.Birer sağlık kurumları olması gereken hastahaneler bile,birer birer sağlıksızlığın yatağı,salgın hastalıkların kaynağı haline gelmiştir.Yani bir bütün olarak Phnom Penh şehri,şehir olmaktan çıkmış,bir bataklık haline gelmiştir.

Şehri zapteden Kamboçya Kurtuluş hareketi,şehre girdiğinde,şehirden yiyecek stoku olarak ancak 1-2 günlük bir stok vardır.Ve yeni rejimin elinde Phnom Penh'e dışarıdan yiyecek vs. taşıyacak ne motorlu taşıt ne de yakıt vardır.Bütün bunlar Phnom Penh'i savaşın son yıllarında kırlardan gelen halkın tekrar kırlara yerleştirilmesini gerektirmiştir. İşte,Phnom Penh ve diğer şehirlerin neden boşaltıldığının kısa hikayesi budur.

Ama Kamboçya halkı kırlara dönmeyen semeresini kısa süre sonra görmüştür. Kurtuluş günü 17 Nisan 1975'ten bir sene sonra Kamboçya halkı kendi yiyecek gereksinimini karşılamış ve hatta dışarıya piring bile satmıştır.Bugün Kamboç-

ya'ya,Kamboçya'lı uşaklarıyla birlikte bir "kurtarıcı" gibi gelen Vietnamlılar ise ABD emperyalizmine karşı verilen kurtuluş savaşından sonra Rus sosyal emperyalizmine teslim olmuşlar,onun yardımı olmadan yaşayamaz duruma gelmişlerdir. Ve Rus sosyal emperyalizmine olan bağımlılıkları onları bugün Güneydoğu Asya'da Rus sosyal emperyalizminin jandarmalığını yapar durumuna getirmiştir.

Kamboçya halkı nasıl ABD emperyalizmi ve onun uşağı Lon Nol rejimine karşı zafere kazanmışsa,bugün ülkeyi işgal eden Rus sosyal emperyalizmi,Vietnam ve onların uşağı Heng Samrin rejimine karşı da gerçek devrimcilerin önderliğinde tam bir kurtuluşa kavuşacaktır.

Bu kurtuluş mücadelesini ne ülkeyi işgal eden Rus sosyal emperyalizmi ve onun uşakları,ne de Pekin'deki modern revizyonist Hua-Teng klikleri ve ne de diğer emperyalist güçler önleyemeyecektir.

K.Can

İRAN

Humeyni ve Bazargan

Bilindiği gibi İran'da Faşist Şah rejimi devrildi, ve yerine yeni bir Hükümet Kuruldu. İran'daki gelişmeleri sene başından bu yana kısaca bir gözden geçirelim:

1 Ocak 79: Bahtiyar yeni bir hükümet kurmak için Şah'tan yetki aldı.

9 Ocak 79: Şah İran'da bulunan 400 milyon Mark değerindeki servetini Pehlevi vakfına devretti.

13 Ocak 79: Şah kendisinin İran'da bulunmadığı zaman kendi temsilciliğini yapacak Temsilci Meclisi seçti.

Humeyni, Paris'te devrim hükümetinin kurulduğunu ve bu kurulan hükümetin, İran İslam Cumhuriyetini hazırlamakla görevlendirildiğini açıkladı.

16 Ocak: Şah İran'ı terk etti.

18 Ocak: Humeyni, Şah'ın temsilciliğini yapan hükümet görevlisi ile görüşmeyi reddetti.

19 Ocak: 1 Milyondan fazla insan, Tahran'da yürüyüşe geçerek, Bahtiyar hükümetinin yıkılmasını; yerine Humeyni tarafından yeni bir hükümetin kurulmasını talep etti.

20 Ocak: Humeyni 26 Ocak'ta İran'a döneceğini açıkladı.

23 Ocak: Ordu ve devlet güvenlik kuvvetleri, Bahtiyar'ın yanında yer aldılar.

24 Ocak: Tahran havaalanı, Humeyni'nin gelmesini engellemek amacıyla kapatıldı. Bahtiyar, temsilcisini Humeyni ile görüşmek üzere Paris'e göndereceğini ilan etti.

25 Ocak: Humeyni, Bahtiyar'ın bu girişimini (görüşmeyi) reddetti, ve İran'a dönme tarihini erteledi.

26 Ocak: Ordu ile yürüyüşçüler arasında büyük çatışmalar meydana geldi.

27 Ocak: İran'da yüzbinlerce kişi, Humeyni'nin dönmesi için yürüyüşe geçti. Bahtiyar Humeyni ile görüşmek üzere Paris'e gideceğini açıkladı.

28 Ocak: Tahran havaalanı hala kapalı. Humeyni, Bahtiyar ile ancak hükümetten çekildikten sonra görüşebileceğini bildirdi.

29 Ocak: Bahtiyar Humeyni ile görüşmekten vaz geçti.

30 Ocak: Ordu mensupları, Tahran havaalanının açıldığını açıkladı.

31 Ocak: Sayıları kabarık olan Ordu kuvvetleri Tahran'da konvoylar halinde kuvvet gösterisine başladılar.

1 Şubat 79: Humeyni 1 Milyondan fazla kitale tarafından Tahran havaalanında sevgi gösterileriyle karşılandı.

2 Şubat: Humeyni geçici olarak kaldığı Güney İran'da, onbinlerce taraftarlarını selamlıyor.

Bahtiyar ile görüşmeyi reddederek derhal hükümetten çekilmesini talep etti.

3 Şubat: Humeyni, Bahtiyar'ın, hükümetten çekilmediği takdirde "Kutsal Savaşı" başlatacağını, kendisinin aslında barışçı yollarla bu meselenin çözülmesini istediğini söyledi. Humeyni aynı zamanda, Bahtiyar'a karşı geçici hükümeti kurduğunu açıkladı.

devamı 11. sayfa

ÇHC - ABD

Yeni yılın ilk saatlerinde ABD devlet başkanı Jimmiy Carter, Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı Hua Kua Feng ve devlet Başkan yardımcısı Deng Hsiao Ping'e gönderdiği yeni yıl kutlama telgrafı ve Çin Devlet başkanlarının da aynı saatlerde bu telgrafa cevap vermeleri ile Çin ve ABD arasındaki diplomatik ilişki başladı. Jimmy Carter gönderdiği telgrafa, "Bu tarihi uzlaşma dünya barışı için yararlı olacaktır" derken, Çin Devlet Başkanlarının verdiği cevap ise, Carter'in mesajından farklı bir içeriğe sahip değildi. Hua Kua Feng telgrafında "Çin ve ABD arasındaki diplomatik ilişkilerin öneme alınması, her iki ülke arasındaki ilişkiler için de tarihi bir olaydır." demektedir.

Yeni yıl kutlama mesajlarının hemen ardından Deng yaptığı yılbaşı konuşmasında üç önemli noktaya dikkat çekti ve bunlardan birinin Çin ve ABD arasındaki ilişki-

devamı 10. sayfa

Teng ABD'de de

VIETNAM - KAMBOÇYA

Kamboçya halk ordusu erleri.

Eğer, 25 Aralık 1978'de başlayan ve iki hafta gibi bir sürede ülkenin önemli merkezlerinin-başkent Phnom-Penh dahil-saldırgan Vietnam birliklerinin eline geçmesiyle sonuçlanan faşist saldırı ol-

masaydı, Kamboçya halkı 17 Nisan 79'da ABD emperyalizmi ve onun uşağı olan Lon Nol faşist rejimine karşı kazandığı bağımsızlık savaşının 4. yıldönümünü kutlayacaktı. Ama Rus sosyal emperyalizmi ve onun tarafından desteklenen ve Güneydoğu Asya'da bu emperyalist gücün jandarmalığı görevini üstlenen "sosyalist" Vietnam "Halk" Cumhuriyeti, Kamboçya halkına, ABD emperyalizmine ve onun uşağı Lon Nol faşist rejimine karşı kazandığı zaferin 4. yıldönümünü tüm ülkede kutlamasına izin vermediler. Çünkü ülkenin büyük şehirlerinin birçoğu ve şehirlerin çevresi Rus ve Vietnam'lı karşı-devrimci saldırganların ve onların uşağı Heng Samrin'in kontrolü altında bulunuyor. Kamboçya halkı, 4 yıl kadar önce bir emperyalist

devamı 11. sayfa

ÇHC VIETNAMA SALDIRDI

Saldırgan Çin ordusu

Şubat'ın ikinci yarısında Çin Halk Cumhuriyeti askerleri, Çin-Vietnam sınırını aşarak, Çin'li karşı-devrimci yöneticilerin deyimi ile "Vietnam'a haddini bildirmek için" "sınırlı bir cezalandırma" hareketine giriştiler. Bilindiği gibi, daha önce, Vietnam, Kamboçya'ya saldırarak, buradaki Pol-Pot rejiminin devrilmesinde baş rolü oynamış, Kamboçya'da da aynı kendisi gibi, Rus sosyal emperyalistlerine uşaklık eden bir hükümet kurulmasını sağlamıştı. Çin'li karşı-devrimci yöneticiler, Vietnamlıların Kamboçya'ya karşı giriştikleri bu saldırı hareketini kendi çıkarlarına yönelmiş bir hareket olarak değerlendirmişlerdi. Teng Hsiao Ping, ABD ve Japonya gezisinde açıkça Vietnam'a "ders" vermek gerektiğini söylemişti. Görünen odur ki, Çin'li Karşı-dev-

rimci yöneticilerin Vietnam'a karşı giriştikleri saldırıdaki çıkarları, batılı emperyalistlerin, özellikle ABD emperyalistlerinin çıkarları ile uyum içindedir. Batılı emperyalistler, bugün Rus sosyal emperyalistlerinin Hindicini'ndeki en sağlam kalesi durumunda olan Vietnamın zayıflamasından memnuluk duymaktadır. Ayrıca Çin'le, Sovyetler Birliği arasındaki çelişmelerin de derinleşmesi batılı emperyalistlerin çıkarınadır.

Rus sosyal emperyalistleri, Çin'in Vietnam'a saldırısı karşısında, büyük bir yaygara kopardılar. Dün Kamboçya'nın Vietnam tarafından işgalini alkışlayan bu sahtekarlar, bugün Çin karşı-devrimcilerinin kendi uşaklarına karşı giriştiği saldırıyı kınıyor, ve Çin'e tehditler savuruyor. Gidişe göre Çin'li karşı-devrimciler, Vietnam'a karşı giriştikleri saldırıyı sınırlı tutacaklar, ve bir süre sonra geri çekileceklerdir. Bunlar böylece Vietnam üzerinde 'hegemonya' emelleri olmadığını dünyaya ispat etmek isteyeceklerdir. Ama şundan kimsenin kuşusu olmasın ki, gerek Vietnam, gerekse Çin karşı-devrimci yöneticileri, gerçekte birbirlerini yok etmek istemektedirler. Yalnız bugün dünyadaki durum ve güç dengesi buna izin vermemektedir. Çin'in Vietnam'a saldırısındaki savaşta, haklı yan yoktur. Bu savaş iki yanlı, haksız gerici bir savaştır. İki yanlı izlenen siyaset de milliyetçi, yayılmacı, karşı-devrimci siyasettir. İki ülkenin de halklarının önünde duran görev, kendi ülkelerindeki karşı-devrimci rejimleri yıkmaktır. Çin ve Vi-

etnam halkı arasındaki dostluk ancak bu şekilde gerçekleştirilebilir.

L. NEDRET

NAZİZM HORTLUYOR!

B. Alman polisi, 29.1.1979'da Ostwestfalen bölgesinin, Albaxsan Stahle, Bad Karlshafen Bayern, Holzminden (Niedersachsen) gibi kasaba ve şehirlerinde yaptığı aramalarda "Savaş Grupları" adı altında faaliyet gösteren Nazi faşistlerine ait evlerde, otomatik silahlar, G 3,8 kiloluk patlayıcı madde, çok sayıda tabanca, tüfek ve benzeri silahlar, Nazi faşist üniformaları vs. buldu.

Daha sonra 1.2.79'da Hoxer Ludge, Boddexen, Polle'de yapılan aramalarda çok sayıda silah ele geçirildi. Polis yaptığı bu iki aramada da Nazi faşistlerinden 12'sini göstermelik olarak yakaladıktan sonra serbest bıraktı.

Bilindiği gibi B. Alman televizyonunda Ocak ayı içinde gösterilen Amerikan yapımı Holocaust (Bu film, Hitler faşizminin Yahudilere karşı giriştiği katliamları sergilemekte idi.) filmi gösterildi. Bunun üzerine film gösterilirken ve gösterildikten sonra Alman Nazi faşistleri büyük tepkiler göstererek, bildiri, Afiş vs. gibi eylemlerle, filmi protesto faaliyetlerine giriştiler.

Holocaust filmi ile, B. Almanya'da emekçi kitleler Hitler faşizmine karşı nefretlerini kamuoyunda dile getirmeye çalıştılar.

B. Alman tekelci burjuvazisi, her zaman ki gibi, sanki faşizme karşı imiş gibi, faşizmin bir kaç kişinin (Hitler, Musolini gibi) başının altından çıktığı demagogjisi yapıp kendileri için kamuoyu yaratmaya çalıştılar.

Bugün faşizme sözde karşı çıkan B. Al-

devamı 11. sayfa